

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

РОНДА ФРИЙМЪН
**САМО ЕДНА НОЩ
С ТЕБ**

РОНДА ФРИЙМАН САМО ЕДНА НОЩ С ТЕБ

Превод: Людмила Иванова

chitanka.info

В малък американски град общественото мнение е скандализирано от войнстващата безскрупулност на властния и самонадеян млад бизнесмен — Николас.

Срещу него се осмелява да се изправи красивата и крехка на вид журналистка от местния вестник — Шарън.

По законите на логиката две личности с диаметрално противоположни разбирания за морал, справедливост и чест би трябвало да се ненавиждат до смърт.

Но любовта си има свои закони...

1

Нещо не беше наред. Николас Дъръм се огледа тревожно, опита се през свода, образуван от остриите клони на смърчовите, да види небето, по което се носеха няколко бели облачета, подобни на мъхести топки памук.

Не, наистина нямаше нищо. Никакви промени, които да вещаят нещо неприятно. Николас поклати глава и продължи пътя си, но у него заседна странно предчувствие за беда, колкото и да се бореше против него.

Изведнъж застина на мястото си.

Покоят!

Да, точно тази тишина наоколо, тя го притесняваше!

Той спря и се вслуша, изопнал брадичка, по посока към гората, но никакъв полъх на вятъра не полюшваше смърчовите, никаква птичка не възпяваше хубавия летен ден, не се виждаха дори и работливите мравки, които допреди малко бяха пресичали бързо, в стройни колони, горската пътека.

Природата сякаш бе застинала и Николас имаше усещането, че не е на мястото си.

Очевидно всяко същество в гората беше наясно какво ще се случи, само той — глупакът и невежата — продължаваше да се движи тромаво напред.

Спокойствието наоколо беше зловещо.

Николас трепна, когато най-сетне внезапен порив на вятъра разклати дърветата.

Припряно продължи пътя си, убеден, че го следят хиляди погледи на същества, които навярно се забавляваха да го гледат как върви вдървено и несигурно през храсталака.

Но пък, в края на краищата, не беше катеричка. Тия тук знаеха какво трябва да правят. А той бе нюйоркчанин — гражданин, когото съдбата захвърли преди десет години в Тексас и който дотогава бе прекарал цялото си време зад бюрото, като веднъж в месеца поливаше

кактусите, водещи жалко съществуване върху перваза на прозореца в кабинета му.

Нов повей на вятъра — по-силен от предишния, зашумоля в клоните и завъртя във вихрушка сухата шума по земята. Последва приглушен гръм, сякаш предупредителен знак за всички горски обитатели да потърсят закрилата на гнезда и хралупи.

„Хралупата“ на Дъръм се намираше на четиринайсетия етаж в хотел „Аспен Глоу“ — на повече от час път, в една красива долина, до която нямаше да може да стигне преди началото на бурята.

Николас изпъшка.

Какво да стори? Дали да остане в гората, или да прави компания на кравите под навеса, които беше видял преди малко?

До пасището можеше да се стигне за около пет минути, а навесът за животните може би щеше да го предпази от проливния дъжд. Кравите сигурно нямаше да имат нищо против да споделят дъсчения си подслон с него, ако се свие съвсем тихичко между тях.

Нов гръм, този път значително по-близо, сложи край на размишленията му. Той се обърна и хукна обратно по пътя към края на гората, в посока на огромната поляна, която беше прекосил по време на разходката си.

Кравите лежаха на земята, преживяха лениво и като че ли изобщо не се притесняваха от заплашителните гръмотевици, подгонили Николас към пасището.

Той се изправи до гората и ги изгледа недоверчиво, после събра кураж — в края на краищата, животните наистина изглеждаха доста добродушни — и взе да се катери по дървената преграда.

Тъкмо се канеше да праметне десния си крак през най-горната летва, и едно от животните вдигна глава.

Големите кафяви очи първо огледаха непознатия, после кравата се надигна и се затътри мързеливо към него. За по-голяма сигурност Николас Дъръм предпочете да се оттегли.

Но понеже го стори доста неумело, кракът му се плъзна от дъската и Николас грубичко се приземи върху тревата.

Звънкият смях, последвал падането, го слиса. Той се вторачи ужасен в кравата, която го наблюдаваше през дъските на оградата.

Доктор Суийтхед беше прав. Наистина беше преуморен. Никоя крава на света не можеше да се смее, камо ли пък тази „млекоцентра“ вдън гори тилилейски.

Николас се изправи, хвърли унищожителен поглед към животното и пак вдигна крак да стъпи върху гредата. Искаше да се прехвърли най-сетне през тази ограда и да се подслони под навеса, докато отмине бурята. Пък ако ще тези глупави крави да си умрат от смях, щом така им харесва. Важното е да намери подслон преди дъжда.

— На ваше място не бих правила това — произнесе някой с ясен, весел глас зад гърба на Николас.

От уплаха без малко да падне втори път.

Николас се вкопчи здраво в гредите и се опита да достигне земята колкото може по-сръчно. Едва когато усети здрава почва под краката си, пусна оградата и бавно се обърна.

Някакво момиче!

Сините очи, в които проблясваше дързост, го наблюдаваха спокойно.

Тъй като Николас по принцип не търпеше да му се присмиват, зае характерната си началническа поза и попита сърдито:

— Ваши ли са кравите?

Със задоволство установи, че от сините очи изчезнаха всякакви подигравателни пламъчета.

За момент дори му се стори, че в тях проблясва скрит страх, после момичето сведе глава и загледа смутено върховете на спортните си обувки.

Николас разглеждаше девойчето с любопитство. По негова преценка — а Николас рядко се заблуждаваше по отношение на жените — то беше най-много на осемнадесет, невинно като кравите зад гърба му, а вероятно и не по-интелигентно.

Едно от онези запазени селски момичета, пращящи от здраве, за което вече чакаше някой също така здрав фермерски син, на когото после щеше да роди четири-пет деца. Та тъй че тя не беше за Николас, чийто вкус предпочиташе по-благородни „породи“, макар че девойката пред него имаше изключителна фигура и симпатично лице.

„В друго облекло направо би била красавица“ — установи той с поглед на познавач. Но въобще не си струваше да се залавя с нея, тъй

като тези селски момичета не се впускат в бързи приключения. Освен това знаеше, че у дома си имат бащи, които бдят над честта на дъщерите си с ловджийската пушка, а на подобни рискове Николас не мечтаеше да се излага.

Ярка светкавица, прорязала внезапно посивялото небе, го изтръгна от размишленията му.

— Къде може да се скрие тук човек? — попита той момичето, което продължаваше да стои отпред с наведена глава. — Сигурно ще завали проливен дъжд, а нямам никакво желание да се измокра. Не може ли да се подслоня отсреща при вашите крави? — посочи с палец дъсчения навес зад себе си, където вече се бяха събрали няколко от кравите.

Момичето вдигна глава.

Николас бе изненадан от високомерния поглед, с който го изгледа, преди да отговори с неприязън:

— Можете да опитате, сър.

„Доста нахална хлапачка“ — помисли си Николас, но счете, че е под достойнството му да произнесе на глас тази си мисъл.

Един Николас Дъръм знае да пази самообладание.

Обърна се и отново почна да се катери по оградата, без да обръща вече никакво внимание на малката, която го наблюдаваше разгневена.

Преметна крак през най-горната летва и след няколко секунди се намери — доволен — от другата страна на оградата.

С ъгълчетата на очите си видя, че момичето се беше приближило. Николас отметна глава назад и тръгна подчертано спокойно към стадото, събрано вече под дъсчения покрив.

— Ало, сър!

Звънкият глас на момичето достигна безпрепятствено слуха на Дъръм, но той нямаше никакво намерение да ѝ обръща повече внимание.

Първите дъждовни капки затупкаха по земята. Беше наистина крайно време да се настани под сушината. А тая селска повлекана нека да си дере гърлото колкото си иска.

Шарън наблюдаваше с нарастващо учудване как Николас Дъръм се приближава към навеса с горда стъпка на победител. Постепенно

към удивлението ѝ се добави странна смесица от панически страх, бездънно съжаление и извънреден гняв.

Че беше арогантен и своенравен, Шарън знаеше от години, но че от чист инат ще заложи на карта дори живота си — виж, това никога не би допуснала за него.

— Хей, кьорчо, не виждаш ли, че тези „крави“ са бикове?

Гневното подвикване се изтръгна от безграничната омраза на Шарън, която би предпочела да го прати по дяволите. Само един нищожно малък остатък от човешка почтеност ѝ попречи да остави смъртния си враг да намери сам своята гибел. Макар и в момента да мечтаеше да види Николас в безизходно затруднение, сигурно не би понесла неизбежното чувство за вина, а и проблемите ѝ нямаше да се решат по такъв начин.

Грубото подвикване оказа въздействието си.

Николас се закова на място и погледна към стадото, тълпящо се под покрива. До този момент животните бяха запазили миролюбивото си поведение, очевидно не обръщаха внимание на присъствието му, но статуквото можеше да се промени всеки момент.

Бикове?!

Николас се вгледа внимателно. Действително им липсваше външният белег на породистите млечни крави, но Николас не беше твърде компетентен в областта на животновъдството. Може би са юници?

Все едно. Решението му да бяга се затвърди в същия миг, в който едно от животните обърна глава и, както се стори на Николас, го изгледа сърдито. Той се завъртя на пета и стартира към оградата, за да се спаси зад нея.

За младия бик това бе добър повод да демонстрира бързина пред себеподобните си. Засили се подир Николас, който току-що бе взел решението си за бягство.

От мястото, където беше застанала, Шарън имаше прекрасната възможност да наблюдава сцената и ролята, която се падаше на Николас, съвсем не беше в негова полза.

Той се праметна с такъв скок през оградата, на какъвто неговият лекар Ричард Суийтхед никога не би го сметнал за способен, и задъхан се спря пред Шарън.

Бикът измуча високо и порови с предните си копита, пръхтейки необуздано, преди да тръгне обратно. Очевидно бе доволен от себе си и от глупавия турист, който продължаваше да се тресе от уплаха.

Сега Николас гледаше със съвсем други очи на „селската повлекана“. Във всеки случай тук, на село, малката притежаваше повече опит от него и не биваше да си навлича по-нататъшен позор.

Това го накара да се насили и да се опита да се държи свойски.

— Можеше хубавичко да ми издере очите — усмихна се извинително на Шарън.

— Но не в началото — отвърна девойката студено. — Бикът идваше отзад.

На Николас му трябваха няколко секунди, за да схване смисъла на думите ѝ, после се засмя. Прозвуча обаче малко принудено. „Тукашните жени не са чак толкова глупави“ — мина му през ума.

Шарън го наблюдаваше недоверчиво. Какво, по дяволите, да прави с този човек, който беше неин враг и очевидно още не го беше разбрал? Да го подслони ли в малката си къщичка, или да го прати обратно в селото, откъдето сигурно беше дошъл?

Силен дъжд, изсипал се като порой върху тях, помете всичките ѝ разсъждения.

Шарън даде знак на Николас да я последва и те заедно изтичаха през пасището до шосето, край което ги чакаше спортна яркочервена кола.

Валеше като из ведро и чистачките не смогваха да се справят с водните струи. Ръцете и сетивата на Шарън бяха заети единствено с това, да задържи колата на платното и да я докара невредима пред малката си дървена къщичка, сгушена в края на гората, сякаш търсейки закрила.

Едва в тясното преддверие, когато двамата се изправиха един срещу друг, Шарън си даде сметка за ситуацията.

Николас приличаше на мокра кокошка. Черната му коса беше залепнала за черепа, поради което властните, изразителни черти на лицето му изпъкваха още по-ярко. Карираната му риза се беше опнала по тялото и разкриваше очертаващите се отдолу мускули и жили.

Концентрирана мъжественост, заплашваща да взриви ограниченото пространство.

Когато на Шарън ѝ се стори, че усеща върху кожата си погледа на сивите очи, осъзна, че и двамата се гледаха като хипнотизирани.

Същевременно забеляза, че тениската ѝ беше направо прозрачна от мокротата. Стегнатите ѝ гърди с тъмните остри върхове не бяха убягнали на Дъръм.

Бързо се обърна и тръгна към банята.

Когато излезе отново с купчина хавлиени кърпи, завари Николас застанал в средата на хола. Атлетическата му фигура и тук се открояваше някак внушително — почти като гръцка статуя в градинката на някое лондонско предградие.

Очите му веднага се насочиха към гърдите ѝ, предвидливо прикрити с хавлиена кърпа, която Шарън бе преметнала през врата си.

„Разкошна жена — помисли си Николас, защото кърпата скриваше съвсем малко. — Възхитително същество. И освен това: Ричард не ми е забранявал секс.“

При тази мисъл Николас нервно преглътна. „Секс?“

Аспен беше наистина Сен Мориц на Америка, но дали това момиче пасва в тази картина, бе под въпрос. Правеше впечатление на още толкова млада, толкова неопитна, че му се стори по-разумно да отхвърли надалеч всяка мисъл за секс. „Въпреки че... Не...“

Николас пое хавлията, която Шарън му подаде, и почна енергично да търка косата си.

„Не, никакви усложнения!“

Спокойствие! Точно това му беше предписал д-р Суийтхед. Спокойствие. Спокойствие и само спокойствие, за да разтовари напрегнатото си сърце и да го направи отново по-издръжливо. И точно тази терапия Николас трябваше да следва и прилага.

Нарочно не беше заминал за Денвър, когато Ричард Суийтхед му препоръча планина, за да не се поддава там на съблазните и изкушенията на градския живот. Съзнателно беше избрал Аспен, където за щастие през лятото поради липса на сняг няма много туристи и сега не биваше да позволи на никое селско девойче, колкото и привлекателно да е то, да му проваля лечението.

Твърдо решен да напусне гостоприемния дом, щом утихне бурята, Николас откъсна поглед от гърдите на Шарън и се отпусна

върху удобните възглавнички на едно кресло.

Шарън имаше неприятното усещане, че седи върху буре с динамит.

До този момент Николас Дъръм сякаш не беше се усъмнил в нищо. Той не я беше познал. Но щеше ли да продължава така? Какво щеше да стане, ако се издадеше с някаква необмислена забележка?

Под предлог, че иска да свари кафе, Шарън успя да се измъкне от хола. В малката кухничка имаше достатъчно време да обмисли положението.

Докато сипваше върху филтъра кафе, мислите ѝ танцуваха вихрен танц. Николас Дъръм седеше в нейното кресло и нищо не подозираше, докато тя се въртеше тук в кухнята. Шарън тръсна чайника върху котлона, сякаш той беше нейният враг Николас Дъръм.

Никога досега не се бяха срещали очи в очи и въпреки това се мразеха. Шарън познаваше Николас от безброй събрания, беше организирала разследвания срещу него, беше писала статии против него, а той пък неведнъж я беше нападал в гневни речи, които после Свен Тенър преписваше на машина.

Николас Дъръм минаваше в Мървин, малък град в Тексас, за некоронован крал. Подобно на деспотичен владетел той винаги и навсякъде налагаше своята воля. Нямаше нищо невъзможно за него и нямаше никой, който да му се изпречи на пътя.

Когато преди повече от шест години Шарън бе дошла в Мървин, Дъръм веднага ѝ демонстрира своята власт, като ѝ натресе шерифа на главата, задето тя, въоръжена с камера, по недоглеждане бе пристъпила очертанията на разкошното му имение.

От този момент се намираха в състояние на война един с друг и Шарън се бореше с острото си перо против машинациите на Дъръм. Всъщност граничеше вече с чудо фактът, че продължава да работи още в „Мървин мирър“. Ли Кантър, главният редактор, неведнъж бе заплашвал да я изхвърли, но Шарън нямаше намерение да скрива глава в пясъка.

С течение на времето си бе спечелила съмишленици — граждани като нея, които се дразнеха от самовластието на Дъръм, които не желяеха повече да дават тлъсти подкупи, непрекъснато да оставят

шерифа да печели на покер или пък да плащат безкрайните питиета на кмета.

Всъщност беше опасно да се плува срещу течението. Който не се приспособеше, се чувстваше доста зле в Мървин. Въпреки това Шарън и съратниците ѝ бяха успели да разкрият постепенно някои нечисти сделки на „тримата влхви“, както наричаха тройката — Дъръм, шерифът Кейн и кметът Харлоу. В замяна на това те междувременно плащаха доста високи глоби за неправилно паркиране, но борбените граждани се уплашиха и примириха.

Основаха една инициативна група „Свободни граждани“ и вече заемаха няколко — макар и последни — скамейки в съвета. Обстоятелство, което причиняваше редовни жлъчни колики у кмета.

През последните седмици жлъчката на Харлоу вероятно изобщо не беше се успокоявала, защото „Свободните граждани“, един бог знае как, бяха попаднали по следите на тайна, предвидена да остане вечно скрита.

Естествено, че журналистическото любопитство на Шарън се изостри до крайност и тя, заедно с някои „Свободни граждани“, бе подела обстоятелствени разследвания.

Установеното до този момент излизаше от рамките на всяка обикновена корупция и след публикацията на материала щяха да хвъркнат някои глави.

Преди да се стигне дотам обаче, групата трябваше да продължи и довърши проучванията си. Шарън бе взела със себе си уличаващите документи и беше дошла в Аспен, за да може да обработи сред спокойствието на планините купищата мръсотия и мерзост.

В Мървин би се задушила от тях, но тук, обкръжена от красотата на една сравнително запазена природа, успяваше да работи ритмично. Щом гневът почнеше да взема връх над нея, тя просто хукваше навън и тичаше, докато се усети освободена. Така и бе попаднала на Николас Дъръм, който беше предприел лечението си поради същите причини.

„Гражданската инициатива“ го задушаваше и дразнеше до такава степен, че беше стигнал до прединфарктно състояние. Неговият лекар и приятел Ричард Суийтхед настойчиво го бе посъветвал да направи това пътуване, без да подозира, че съдбата ще срещне двамата противници.

Водата завря. Шарън посегна автоматично към чайника и насочи бълбукащата струя върху кафето.

Как да се държи? Познаваше Николас достатъчно добре, за да може да си представи как ще реагира на името ѝ.

След историята с измамата, в която беше играл значителна роля, тя се беше сблъскала с него само по телефона.

Шарън нямаше никакво желание да си разваля кратката отпуска заради Николас. Достатъчно беше, че ѝ отравя всекидневието в Мървин. От друга страна обаче, тя не обичаше да играе с фалшиви карти. Не беше в характера на Шарън да лъже. Професията ѝ бе непрекъснатото търсене на истината. То се беше превърнало в нейна втора природа и всичко у нея се съпротивляваше на мисълта да се измъкне от тази ситуация.

Когато през филтъра се процеди и последната капка, Шарън беше взела вече решение.

Тя внесе таблата със замах.

Николас Дъръм междувременно се беше настанил удобно. Изпружил дългите си крака, беше се зачел в едно списание, намерено сред другите пръснати по малката масичка.

Той вдигна очи, когато Шарън постави таблата пред него. Припряно избути настрана вестниците и листовете хартия, струпани на купчинки върху стъкления плот, и ѝ помогна при сервирането.

Този жест я разколеба. Досега Шарън го беше възприемала само като арогантен, безскрупулен член на съвета като самодоволен фабрикант и яростен опровержител на статии: фактът, че Николас можеше да прави и друго, освен да нарежда и да ругае, направо я изуми.

Но Шарън отново се овладя.

— Как предпочитате да пиете кафето си, господин Дъръм, с мляко и захар или без? — тя се учуди, че гласът ѝ не трепери.

Както и очакваше, Николас я погледна изненадано.

— О, вие ме познавате? — радост и гордост прозвучава в този въпрос. Очевидно Николас беше решил, че славата му го е изпреварила и е дошла преди него в Аспен.

Шарън унищожи тази радост.

— Дори доста добре — тя успя да съпроводи отговора си с нещо като усмивка. — Откакто живея в Мървин. Едва ли минава ден, през който директно или индиректно да не се занимавам с вас. Захар или мляко? — повтори въпроса си Шарън.

Николас гледаше объркано чашата, която му подаваше.

— Вие с мен? — попита той недоумяващ. Мислите му направо се въртяха във вихрен танц. И при най-добро желание не можеше да си обясни думите на момичето. Тя беше красива, дяволски красива. А такива неща той никога не пропускаше.

Щом живее в Мървин, значи непременно вече я е срещал, но нищо не можеше да си спомни.

Шарън постави чашата пред него, тъй като Николас не посегна да я поеме, и се настани на канапето.

По напрегнатия израз на лицето му можа да разбере какви еквилибристики върши мозъкът му. Реши да му помогне, за да приключи с историята колкото се може по-бързо.

— Казвам се Шарън Филдинг — произнесе тя тихо.

Николас неволно подскочи. На физиономията му Шарън прочете цяла скала от противоречиви усещания. Тя обхващаше простото учудване, минаваше през ужаса и стигаше до с мъка сдържания гняв.

Когато Николас заговори, лицето му приличаше на зрял домат.

— Значи вие, проклета драскачка по съмнителни вестничета, ме шпионирате и тук?

Шарън си отдъхна.

Такъв го познаваше, такъв той й бе понятен. Така тя знаеше как да се държи с него. Като обикновен отпускар демонстрираше свободно поведение, той й се бе сторил опасен, почти отблъскващ, сега обаче се върнаха старите им отношения и Шарън с лекота се вмъкна в ролята си на журналистка.

— Тази къща е моя — заяви тя решително. — Идвам тук, когато ми се прииска. Аз също така бих могла да твърдя, че вие ме шпионирате, но не съм чак толкова глупава.

Николас скочи така рязко, че разля чашката си. Но не обърна никакво внимание на кафявата течност, която се разливаше все по-нашироко върху вестниците и ръкописите. Беше прекомерно ядосан, за да е в състояние да забележи каквото и да било.

— Е, сега си имате хубава историйка — избухна той. — Член на съвета не може да различи крава от бик — запъна се и измери Шарън с присвити очи. — Или съвсем съзнателно ме натикахте в онази беля? — тази мисъл сякаш окрили Николас. — Да, разбира се. Тръгнала сте подире ми, за да ме отстраните. От години преследвате само тази едничка цел — да се отървете от мен! А тук, в Аспен, има безброй възможности.

В този момент и Шарън скочи на крака. Обвинението беше толкова фантастично, че не можеше да го остави току-така.

— Моята цел е да унищожавам мръсотиите в Мървин, мистър Дъръм. Убийството не влиза в плановете ми.

Николас направи движение, сякаш се кани да удари Шарън, но се вразуми навреме. За по-сигурно скри юмруците си дълбоко в джобовете на дънките си.

— Защо не се преместите просто в някой друг град, щом не ви допада Мървин? — попита я одрезгавял от ярост.

Шарън седна отново. Спокойствието, което демонстрираше, беше само външно. Но вътре в нея трептеше всеки нерв — беше напрегната до пръсване.

— Защото Мървин е навсякъде — парира тя страстно. — Избягам ли веднъж, вече винаги ще бягам, а аз не искам и не мога да направя това.

— По дяволите, че оженете се тогава! — изкрещя Николас невъздържано.

Ситуацията превишаваше силите му. Споменът за срамното бягство от „кравите“ подкопаваше достойнството му и ескалираше гнева му.

— Оженете се, родете си деца и няма да имате повече време и желание да се пъхате в работите на мъжете!

Смехът на Шарън прозвуча като звън от счупено стъкло.

— Работите на мъжете ли? — попита саркастично. — Така ли наричате вие петдесет парцела в търговската част на града и едно доказано оскърбление? — тя поклати глава: — Не, това са работи на гражданството — заяви твърдо. — Парцелите бяха закупени с парите от нашите данъци, без решение на съвета. Петдесетте парцела, които кметът Харлоу насилствено отчуждава и присвоява под предлог, че ще създава естествен парк, и които после тайно ви продава за една

четвърт от цената им, за да можете да си построите там фабриката, а вашият приятел да си създаде химическото предприятие, което никой жител на Мървин не желае.

Шарън изгледа Николас, който продължаваше да стои изправен пред креслото и да я слуша със зяпнала от изненада уста. Погледът ѝ го пронизваше.

— А какво ще кажете за парцелите, които бяха орязани при строежа на новата улица? — продължи тя. — Никой от пострадалите не е получил подходящо обезщетение до този момент.

— Обвинения! — изпръхтя Николас презрително. — Само подозрения, които нито вие, нито някой от вашите „граждани“ не може да докаже!

Шарън сви рамене.

— Ще видим — тя се усмихна подигравателно. — Само почакайте до следващото заседание на съвета.

— Опитайте — изкрещя Николас вбесен.

2

Увереността, с която Шарън разговаряше с него, практически му разклащаше почвата под краката. Думите ѝ засилваха, освен това, подозренията му, които неведнъж беше изказал пред Харлоу. Тази „Гражданска инициатива“ беше опасна. Отдавна трябваше да бъде елиминирана, но кметът се беше противопоставил, защото в нея членуваше и най-големият му син.

Харлоу да беше предприел нещо поне срещу тази журналистка — но нито Кейн, нито Харлоу я бяха вземали насериозно. А ето че сега всички бяха загазили, само дето останалите двама все още не го знаеха.

Николас трябваше да ги предупреди веднага щом се върне в хотела. Или може би щеше да е по-добре направо да замине за Мървин. Това, което бе известно на Шарън, беше повече, отколкото той можеше да поеме като отговорност. Изнесеше ли се пред широката публика, той и приятелите му бяха загубени.

Николас оглеждаше Шарън незабелязано. Като външност тя все повече му харесваше. Как беше могъл да я вземе за простоватото селско момиче? Тази жена бе от класа и точно това го смущаваше.

Някое от момиченцата, които обичат да си играят на революция, Николас лесно би могъл да завърти около пръста си с пари и малко шармантност, но Шарън не можеше да бъде заблудена. Тя знаеше точно какво желае и не би променила решението си заради няколко пламенни целувки и някое диамантено колие.

И все пак Николас изправи рамене. Работата си струваше поне да опита. Беше достатъчно богат, за да постави половин Тексас в краката на Шарън. Всеки си има своята цена — Николас го знаеше много добре. Трябваше просто да разбере тарифата на Шарън, а после да мине към действия.

— Аз съм в отпуска — започна той, стараяйки се да прозвучи колкото се може по-невинно. — Единственото ми желание е да си почина и да се позабавлявам малко. Защо да се караме за неща, които

са далеч от Аспен? Хайде по-добре да се насладим на този следобед! — хвърли бърз поглед през прозореца на хола. Навън бурята продължаваше да вилнее. — Като спре дъждът, бихме могли да отидем до Аспен — предложи с надежда.

Сега беше ред на Шарън да го зяпне от изненада и да се опита да проумее казаното.

Николас се усмихваше помирително.

— Наистина, ние сме политически противници, но не бива заради това да се изяждаме и в личния си живот — продължи той своята убедителна реч. — По мое мнение е по-добре, когато човек стриктно отделя частните от служебните неща, ъ-ъ...

Доста късно осъзна, че прекалява с приказките си. Добре, че подигравателно заинтересованият блясък в очите на Шарън успя да го предупреди навреме.

— Ъ-ъ, да... Е, поне се опитвам да го правя — добави бързо, преди Шарън да може да го прекъсне. — И особено по време на отпуск. Какво ще кажете, да сключим ли мир в частния си живот.

„Пак замисля някаква подлост“ — каза си Шарън полуразвеселена, полуядосана. Дразнеше се, че Николас я смята за също толкова корумпирана, като приятелите си от съвета, но надделя любопитството ѝ. Какво ли още щеше да измисли?

За да спечели време, тя се зае да разтребва масата. Списанията, унищожени от кафето, бяха запратени в кошчето. За щастие ръкописът не бе толкова пострадал.

Докато Шарън събираше отделните страници, забеляза, че Николас, под предлог да ѝ помогне, се мъчи да разчете написаното. Беше само продължението на един роман, който Шарън публикуваше всяка седмица в един нюйоркски вестник — следователно напълно безинтересен за Николас.

Онова, което го интересуваеше, бе надеждно заключено в бюрото ѝ, а то се намираше в спалнята ѝ, където Николас никога нямаше да влезе.

За да ѝ се хареса, Николас дори се въоръжи с кърпа, взета от Шарън, и започна със сериозен израз на лицето да почиства масичката.

Това окончателно я убеди, че нейните проучвания са разкрили далеч не всичките му мошеничества.

Мъж като Николас Дъръм, свикнал да заповядва и да властва, нямаше току-така да падне дотам, чеда извършва елементарни домакински задължения.

Действията му само засилиха подозренията на Шарън, но тя с нищо не го показва. Нямаше смисъл да настройва повече Николас Дъръм срещу себе си. Може би беше по-добре да използва моментното му отпускарско настроение и да влезе в ролята на „наивница“, която той очевидно очакваше от нея.

Възможно беше дори тази вечер да се получи доста приятна, ако Николас действително сериозно искаше да забрави политика у себе си и може би в такъв случай щяха да обсъдят разумно някои предстоящи проблеми.

Бурята вече беше отминала. Само далечният тътен на гръмотевиците и слабият дъждец напомняха все още за природните стихии, вилнели в живописната долина.

От прозореца на хола се разкриваше чудесна гледка към върховете на смърчовите чак до огромните масиви на Роки Маунтънс — в момента забулени в белия воал на изпаренията.

Но Николас нямаше очи за красотата на природата. Той стоеше до прозореца и гледаше втренчено навън, докато мозъкът му работеше на бързи обороти. Непременно трябваше да узнае какво са научили хората от „Гражданската инициатива“.

Доколкото познаваше Шарън и приятелите ѝ, те сигурно не бяха бездействали и вероятно бяха разбрали повече, отколкото би се харесало на съвета. Но Николас трябваше преди всичко да проучи откъде получават информацията си, къде е пробойната, откъдето изтичат тези щекотливи тайни.

До този момент Николас не се беше отнасял сериозно към дописките във вестниците и към намеците в съвета. Всичко му изглеждаше доста несериозно и той бе разчитал на Кейн и Харлоу да се погрижат да настъпи спокойствие.

А сега Николас се убеди, че очевидно и неговите приятели са станали жертва на същата заблуда като него. Беше крайно наложително да ги информира колкото е възможно по-бързо, за да предприемат контра действия. Може би все още не беше късно да се

спре лавината, която заплашваше да ги помете. Шерифът Кейн разполагаше с достатъчно средства за упражняване на натиск, които целенасочено можеше да задейства срещу групичката и евентуално да предотврати най-лошото.

Николас се извърна и погледна към затворената врата, водеща към спалнята на Шарън. Знаеше, че Шарън е зад нея, в момента вероятно съвсем гола, и представата за това го развълнува.

Тялото ѝ сигурно беше фантастично, ако се съди по това, което загатваха дънките и тениската. Гърдите ѝ бяха стегнати и кръгли като зрели ябълки. С удоволствие би им посегнал, но това би му донесло само още повече усложнения. Тя сигурно ще е от жените, които биха вдигнали врява до небето, ако човек ги докосне без разрешение, а в момента не можеше да си позволи и скандал по сексуални причини.

Макар че — Николас се подсмихна — досега не му бе устоявала нито една жена. Поддаваха се дори и такива, които в началото се показваха много целомъдрени. Всичките бяха минали през леглото му, и то без употреба на сила. Щеше да държи и тази Шарън в обятията си. Изобщо...

Николас се плесна с длан по челото. Разбира се, ето го решението. Трябваше да примаме Шарън в леглото си, за да я обезвреди. Влюбената жена не забива нож в гърба на любимия. Тя ще се оттегли незабелязано и ще мълчи.

Николас се въодушеви от гениалната си, както му се струваше, идея. Щеше да прелъсти Шарън, да я отрупа с подаръци, да я покори с невероятните си любовни техники, докато тя не стигне дотам, че да мисли само за него и за неговите прегръдки. А после щеше да я постави пред избора:

„Или аз, или Гражданската инициатива.“ Естествено, че Шарън щеше да го направи в негова полза.

По този пункт Николас не хранеше ни най-малко съмнение, както изобщо никога не се съмняваше в изключителната си мъжественост.

Предвкушването на бъдни удоволствия беше замъглило погледа на Николас, когато Шарън излезе от спалнята.

И тя по време на преобличането си беше блъскала главата над много неща. На резултата от тези размишления Николас дължеше една изкустително красива жена в летен тоалет, чиято циганска блуза с широко изрязано деколте разкриваше копринено гладки рамене и част от стегнат пищен бюст.

В порив на дързост Шарън беше решила да използва тази вечер женските си прелести. Искаше просто да провери докъде би стигнал Николас, за да я убеди в своята невинност и да я отклони по този начин от проучванията ѝ.

Поради тази причина се беше облякла с особена грижливост и беше сложила дискретен грим, който подчертаваше леко загорялата ѝ от слънцето кожа и блестящите ѝ сини очи. Дългата си руса коса Шарън беше сплела на дебела плитка, спусната през рамо и украсена с пъстра панделка, която хармонираше с десена на широката ѝ пола, чийто долен край игриво подчертаваше стройните ѝ прасци.

Шарън със задоволство отбеляза заинтересованото пламъче в тъмните очи на Дъръм, когато влезе в хола.

— Дъждът спря — каза тя с усмивка, за да сложи край на възникналото мълчание.

Николас се изтръгна от съзерцанието си и бързо пристъпи към нея.

— Да тръгваме тогава — той любезно и галантно ѝ предложи ръката си.

Тя я прие и те заедно напуснаха малката дървена къщичка в привидно взаимно разбирателство.

Бети Харлоу позвъни на мъжа си от летището веднага щом самолетът ѝ, идващ от Далас, кацна в Денвър.

Тя направи гримаса на отвращение, когато гласът на Макс Харлоу изквака насреща ѝ от слушалката.

— Намирам се в Денвър — заяви Бети веднага, за да съкрати безбройните въпроси на мъжа си. — Няма защо да ме чакаш, няма вече да се върна при теб.

Харлоу от другата страна на телефона загуби за момент дар слово.

Бети виждаше пред себе си тлъстото му лице с воднистосините очи, представяше си слисано глуповатото му изражение, с което реагира на „любезното заявление“ на жена си.

Когато заговори отново, гласът му звучеше с две октави по-високо от обикновено и Бети с досада дръпна слушалката далеч от себе си.

— Миличка, престани с шегите. Знаеш, че подобни неща ме нервират — нареждаше Макс с плачлив глас. — Кажи ми къде си и кога ще се върнеш у дома...

— Никога! — прекъсна Бети ядосано тирадата на мъжа си. — Ще се разведе с теб. Прощавай, скъпи, адвокатът ми ще те потърси — с тези думи тя остави слушалката и бързо напусна телефонната кабина, сякаш Макс можеш да изпълзи от апарата, да я улови и задържи.

Неприятното усещане за преследване напусна Бети едва в огромната чакалня.

Макс беше далеч в Мървин — дори и да наемеше свръхзвуков самолет, не би успял да пристигне до вечерта в Денвър. Но в подобни ситуации Макс и без това не беше особено бърз. Доколкото Бети го познаваше, следващия час щеше да прекара седнал върху канапето, покрито с кожа на антилопа, и щеше да изплаква пред отвратителния тлъст мопс Хърикан своето нещастие.

После сигурно щеше да позвъни на приятеля си Харткрофт, който щеше да го посъветва да бъде преди всичко дискретен. След това, донякъде успокоен от душевния масаж на Харткрофт, ще си легне, вземайки по всяка вероятност и бутилка уиски в леглото.

До следващата сутрин можеше да се разчита на това, че няма да стигне до идеята да последва жена си, а дотогава Бети отдавна вече щеше да се намира в Аспен.

Извикаха пътниците за хеликоптера до Аспен. Бети взе ръчния си багаж и забърза към изход „А“ — в мислите си вече при Николас Дъръм, комуто беше отдала сърцето си преди повече от година.

Тя никога не беше харесвала кой знае колко Макс Харлоу. Единствено парите и общественото му положение я бяха съблазнили, когато преди седем години се омъжи за кмета на Мървин, по-възрастен

от нея с повече от двадесет години — и когато се мъчеше да се представи за добра майка на двете му деца от първия брак.

Навремето беше вярвала, че ще ѝ осигури жадуваната свобода и така горещо желания лукс, но Макс се оказа не много въодушевен от подобни идеи.

Ревнив като фавн, той бдеше над всяка стъпка на младата си жена. И единственият лукс, който ѝ предлагаше, беше черният хайвер по време на ежегодния прием, който Бети мразеше до смърт.

Животът ѝ течеше скучно, без възвишени моменти и без сътресения, докато един ден пред нея застана Николас Дъръм. Макс го беше поканил на вечеря и Бети имаше възможност да размени повечко думи, освен обичайните изрази с този фантастичен мъж, който отдавна ѝ харесваше.

Николас от своя страна беше разчел желанията и копнежите в зеленикавосивите очи на Бети и моментално ги беше разбрал. Още на следващия ден, когато Макс отиде на събрание на градските съветници, той ѝ позвъни и от този момент Бети развихряше невероятна фантазия, за да се срещне с Николас.

Извиненията ѝ за отсъствията бяха толкова правдоподобни, любовните ѝ срещи толкова дискретни, че никой в Мървин не подозираше нищо — и най-малко, разбира се, Макс.

Тази връзка нямаше да излезе наяве и по-нататък, ако онази отвратителна „Гражданска инициатива“ не беше почнала да души навсякъде. Обстоятелството, че по-големият ѝ заварен син също е замесен, беше силно притеснило младата жена, защото имаше основания да се опасява, че сега и нейните тайни отношения с Николас ще бъдат разкрити.

Бети никога не беше се тревожила за поста на мъжа си, но когато до нея достигнаха слуховете, че той е замесен заедно с шерифа Кейн и с Николас в непочтени сделки, тя се разтревожи.

После се появиха първите недомлъвки в Женското дружество, а след това — няма и седмица оттогава — и Николас изчезна тихомълком. В този момент Бети разбра, че трябва да вземе решение. Нейният Макс беше прекалено тромав, за да се измъкне здрав и читав от аферата, затова тя избра Николас.

Него тя го обичаше и — това съвсем не беше маловажен факт — той беше много по-богат от Макс.

Николас беше за Бети роденият победител. На него историята с парцелите нищо не можеше да навреди. Може би щеше да загуби доброто си име в Мървин, но богатството си никога.

И освен това, едва ли искаше на всяка цена да живее в Мървин!

Докато хеликоптерът кръжеше над Денвър, за да поеме курс към планинския масив на запад, Бети мечтаеше за Карибските острови, за изискани хотели и луксозни презокеански пътувания.

Когато се омъжи за Макс Харлоу, беше само едно глупаво момиче, което все още вярваше, че всеки жабок ще се превърне в принц, стига само човек да го целува достатъчно. Междувременно беше станала зряла жена, която по принцип не вярваше на жабоците.

Николас Дъръм беше принцът, заради когото изоставяше всичко и когото искаше да задържи.

Бети Харлоу се усмихваше блажено.

„Никога вече жабоци!“ — мислеше си тя радостно и разкъса мислено сватбената си фотография, намираща се върху нощното й шкафче, на микроскопични късчета.

Вечерята в „Кралската корона“ беше изключителна. Шарън се наслаждаваше на елегантната обстановка, докато изстребваше с лъжичка десерта си, както и на галантното ухажване, с което Николас допълнително я разглезваше.

Погледът на тъмните му очи ѝ причиняваше леко замайване, сякаш е пила шампанско, а уж случайните докосвания караха сърцето ѝ да бие малко по-бързичко.

„Това е лицемерие!“ — казваше си Шарън за не знам кой си път, защото не искаше да си признае, че Николас Дъръм ѝ оказва почти фатално въздействие. Струваше ѝ се съвършено невъзможно да желае мъж, чийто морално-политически облик е като на Ал Капоне.

Не, тя просто беше малко пренапрегната, превъзбудена и си играеше с огъня. Това беше всичко. На следващия ден щеше да гледа на Николас отново като на това, което той представляваше: сметачна машина в човешки облик — без чувства, без съвест.

Постави лъжичката внимателно върху чинийката и доволна се облегна назад.

— Беше най-хубавата вечеря, която някога съм имала възможността да опитам — заяви тя с леката си усмивка, която Николас намираще така очарователна.

— А ти си най-красивата жена, която някога съм виждал! — отвърна той възторжено.

Очите на Шарън блеснаха.

— Хайде, без такива опашати лъжи — подразни го тя тихо, на което Николас ужасено се противопостави.

— Казвам го съвсем сериозно, Шарън. Ти си невероятно красива, можеш да ми вярваш.

„Защо не? Тази вечер поне“ — помисли си Шарън. А на глас рече:

— Вярвам всичко, което ми казваш — и улови щастлива влюбения поглед, с който я възнагради Николас.

Напрежението между тях растеше с всяка изминала секунда. По нещо напомняше ситуацията преди следобедната буря, когато природата изглеждаше като замряла. Когато всяка елова игличка очакваше спасителния гръм. Само че Шарън не можеше да каже какво самата тя очаква. Нещо щеше да се случи. Нещо, което подобно на гърма щеше да донесе избавление.

Като се взря в очите на Николас, откри и в тях същия напрегнат израз. Погледът ѝ се изплъзна бавно по правилния нос до пълните устни. Чувствената уста, леко отворена, разкриваше ред здрави, правилни зъби.

Шарън усети магнетичното привличане на тези устни. Желанието да ги докосне с върха на пръстите си, да очертае контурите им почти вземаше връх у нея.

Тъкмо вдигаше ръка, поддавайки се на порива си, когато келнерът застана до масата.

Двамата се отдръпнаха един от друг, сякаш заловени на местопрестъплението.

— Кафе и два коняка „Наполеон“ — поръча припряно Николас. Келнерът се поклони леко объркан и се отдалечи.

Вълшебството беше прекършено.

Шарън се облегна на стола си и се загледа в някаква двойка, която, вгълбена в себе си, се въртеше на тясната танцова площадка, а Николас проклинаше в себе си келнера, който беше опропастил шанса му. Сега трябваше да започне пак оттам, откъдето бе секнал разговорът им, но това не беше така просто.

Лицето на Шарън изглеждаше затворено. В момента нямаше да постигне нищо с ласкателните си комплименти.

„За какво да ѝ говоря, по дяволите?“ — Николас се хвана за първата мисъл, която се стрелна в главата му:

— По какъв начин всъщност си се озовала в такова затънтено място като Мървин?

Беше възможно най-злополучният въпрос, които можеше да ѝ зададе. Идеше му в същия миг да си отхапе езика, но беше вече твърде късно.

Шарън му хвърли презрителен поглед.

— Защото „Мирър“ търсеше журналист, а аз пък вестник — отговори тя кратко.

Николас се втренчи замислено в чашата си. Наложително беше да каже нещо, ако не искаше разговорът да секне окончателно, но Шарън го изпревари.

— Ако това ще те успокои, нямам намерение да оставам в Мървин. След две-три години ще замина като журналист на свободна практика за Ню Йорк, Бостън или Лос Анжелис и най-сетне ще допиша книгата, върху която работя от години.

— Ако питаш мен, по-добре е да останеш в Мървин — каза Николас за свое собствено учудване.

Само допреди няколко часа мечтаеше да изстреля Шарън даже и на луната, а сега се улови, че му е приятно да седи с нея. Мисълта, че би могла някой ден да напусне Мървин, кой знае защо, вече съвсем не му беше приятна.

Шарън се засмя. Звукът приличаше на перли, изсипани в стъклена чаша от нечия ръка.

— Престани да лъжеш, би предпочел да се отървеш от мен моментално!

— Нека не говорим за политика — този път гласът на Николас прозвуча сухо. — Казвам само, че трябва да останеш в Мървин,

защото искам да те срещам и след тази отпуската. Това няма нищо общо с нашите пререкания.

Той наистина мислеше така. Изобщо държеше много повече на това познанство, отколкото беше подозирал. „Какво става с мен?“ — помисли си Николас загрижено. — Утре трябва непременно да позвъня на Суийтхед. Високопланинският въздух не ми се отразява добре.

Шарън помете мислите му с един-единствен малък жест.

Когато ръката ѝ докосна неговата, Николас сякаш се наелектризира целият. Беше като удар от ток, който пробяга по цялото му тяло и накара дъхът му да секне за миг. Той задържа ръката ѝ, преди тя да може отново да я отдръпне.

— Моля те, Шарън, нека тази нощ забравим всичко друго!

Погледът му сякаш искаше да проникне в самата душа на Шарън, правеше я слаба и безпомощна като марионетка, подчинена на нечия чужда магия.

Шарън се опитваше да се противопостави на всичко това, но ласкавата нотка в гласа на Николас, лекото му трептене, когато произнасяше името ѝ, караше стомахът ѝ да се свива, сякаш в него кръжаха ята пеперуди. Беше и невъзможно да се измъкне.

— Тук и сега сме важни само ние — Николас се засмя — Какво ни засяга Мървин? Да не би този град да е някоя дама, бдяща над нашия морал. Трябва ли той да определя съдбите ни?

Шарън поклати глава някак си принудено.

— Виждаш ли — добави Николас доволен, — затова днес ще правим само онова, което ни харесва — по устните му трепка закачлива усмивка. — Ех, ако те бях срещнал много по-рано! Толкова години живеем, както се казва, врата до врата, а не знаем нищо един за друг — имам предвид, което наистина е важно за нас. Но ще го навакса.

Келнерът се приближи, носейки кафето.

Николас стисна здраво ръката на Шарън по време на сервирането. Не искаше още веднъж да се разруши вълшебството, в което бяха потопени и двамата.

— Ще се виждаме по-често, нали, Шарън? — поде Николас отново, щом келнерът се отдалечи.

— Да.

Тази малка сричка се стори на Николас Дъръм като свято обещание.

Шарън вътрешно цялата трепереше. Не проумяваше как можа за толкова кратко време да се извърши такава голяма промяна в нея.

— Нека се махнем оттук — предложи с внезапно нетърпение Николас.

Скокливата музика на оркестъра, усърдните келнери край масите и тихото жужене на останалите посетители изведнъж взеха прекалено да го дразнят.

Не искаше да бъде смуцаван от непознати. Някъде все трябваше да има местенце, където да могат да се усамотят, да бъдат най-сетне наистина близки.

Шарън го погледна изненадано.

— Ами кафето...

Николас се засмя.

— Ще остане тук. Ще платим и изчезваме. Искам да бъда само с теб.

„О, не!“ — понечи Шарън да възрази уплашено, но викът замря нейде в гърлото ѝ.

3

Наистина нямаше никакъв смисъл да се съпротивлява. Тази вечер следваше свои собствени закони, които не се подчиняваха на обичайното и Шарън трябваше да преклони глава. Тялото ѝ копнееше за докосванията на Николас, душата ѝ — за неговата нежност. Копнеж със сила, която ѝ беше напълно непозната, я принуди да отстъпи.

„Само тази нощ! — самозалъгваше се тя, сякаш би могла с това да оправдае постъпката си. — Само една нощ да бъда слаба, да се наслажда на забранения плод, преди ежедневието да ме погълне отново.“

Пък и имаше ли нещо лошо в това да се влюби истински? Николас беше атрактивен мъж и сигурно добър любовник. Караше я да забрави всичко. И Шарън искаше да забрави.

Зад гърба си имаше седмици изтощителна работа. Беше прекарала много дни и часове в разследвания на историята с парцелите, които трябваше да извършва наред с обичайната си дейност. Оскъдното ѝ свободно време беше заето от Джеръм Салерс, който пък рядко я питаше дали е съгласна с неговите планове или не.

„Джеръм Салерс...“

Шарън неволно сбърчи чело при мисълта за младия адвокат. Тя го познаваше от пет години и поддържаше приятелството си с него само по навик.

Джеръм беше убеден, че някой ден ще се оженят, щом успее да отвори собствена кантора, докато Шарън чакаше само подходящ случай, за да го напусне.

Тя спонтанно отхвърли мисълта за далечния Джеръм, щом излезе на улицата с Николас под ръка.

Вечерите в Аспен бяха вече чувствително хладни. Приближаващата се зима заявяваше за себе си чрез снежните шапки на планините, които се увеличаваха с всеки изминал ден.

Шарън зъзнеше в тънката си блузка, откриваща раменете ѝ, и Николас грижливо ѝ наметна сакото си.

Заедно бродеха по нощните улици. Шарън усещаше при всяка крачка силното бедро на Николас до себе си. Ръката му лежеше върху рамото ѝ, от време на време пръстите му си играеха със светлите къдрици, измъкнали се от прическата ѝ.

Между двамата се бе установило топло приятелско чувство, което не се нуждаеше от думи. Първата целувка, която размениха при фонтана на Максвел, беше естествената последица от тази интимност. Те забравиха света около себе си.

У тях имаше място само за объркващо красивите чувства, които целувката събуди. Струваше им се, че заедно пристъпват в нова, необетована земя, чиито тайни щяха да разкриват една по една.

Съвсем несъзнателно Шарън се вкопчи в Николас, притисна се до него, сякаш не искаше никога вече да го пусне. Устните ѝ му позволиха да задоволи търсаческата си треска, която нищо не пропускаше.

Щом езиците им се докоснаха, започна нова, още по-вълнуваща игра, която я караше да изпада в бездна от възбуда и правеше кръвта ѝ да кипи.

Николас пръв се опомни.

Той отдалечи леко Шарън от себе си.

— Не тук — гласът му звучеше необичайно дрезгаво.

Шарън трепереше от студ, оказала се изведнъж без защитната прегръдка. Беше ѝ трудно да слезе отново на земята, особено след като все още чувстваше целувките на Николас върху устните си и нежните му ръце, галещи гърдите ѝ.

С едно движение само Николас затвори сакото около раменете ѝ и закопча най-горното копче.

— Ела с мен — помоли я тихо.

— Къде? — попита мечтателно Шарън.

Тя не искаше да ѝ отнемат нереалното, приказно усещане. Искаше ѝ се да се наслади докрай на това, което току-що беше открила.

Николас разбра.

Внимателно я притегли в прегръдката си и плътно притиснал я до себе си, поведе я по улицата към хотел „Аспен Глоу“.

В тези мигове никой от двамата не мислеше за утрешния ден. Шарън — защото тъкмо беше открила любовта, Николас — защото не

можеше да си обясни неподдаващото се на дефиниция чувство, което ненадейно го беше обхванало. То го привличане и плашеше същевременно, но за нищо на света не би го разменил срещу спокойствието, до неотдавна властвало в сърцето му.

„Това е приключението на моя живот!“ — помисли си той с учудване и още по-плътено привлече Шарън до себе си.

Тялото ѝ беше стегнато и едновременно с това податливо. Тя въздъхна и опря доверчиво глава на рамото му.

„Не питам какво става, какво ще стане — каза си и Шарън. — Само *сега* е важно за мен.“

Някъде от тъмните извивки на улицата прозвуча жалостиво мъчителното мяукане на котка.

Шарън зарови лице още по-плътено в рамото на Николас.

Тази нощ беше нейната нощ, дори някои признаци да не вещаеха нищо добро.

Мяукането на котката секна внезапно.

От часове вече Бети Харлоу нервираше портиера на хотел „Аспен Глоу“ с един и същ въпрос:

— Прибра ли се мистър Дъръм?

Затова можа дори и по телефона да усети неговото облекчение, когато ѝ отговори:

— Мистър Дъръм се върна преди около петнайсет минути.

Бети остави слушалката, изтърча в банята, пръсна си порядъчна доза „Шанел № 5“ под мишниците, за не знам кой път провери прическата си в огледалото, огледа грима и най-сетне хукна като подгонена навън.

Асансьорът я отнесе на 14-я етаж.

Тя спря пред апартамент № 14205, пое дълбоко дъх, за да си регулира дишането, и приглади още веднъж тясната си червена пола, преди да почука на вратата. Сърцето ѝ лудо барабанеше от вълнение и желание да застане пред любимия.

Откакто Бети беше тръгнала от Мървин, непрекъснато си бе представяла тази среща, беше произнасяла тихичко стотици пъти всяка една дума, която се канеше да каже.

„Скъпи, аз съм тук, аз съм твоя.“

Тя си повтаряше думите и докато чакаше да се отвори заветната врата.

Но не стана нищо подобно. Бети опита още веднъж.

— Скъпи, аз съм тук... — никаква реакция.

Почука още по-продължително.

Когато и след това вратата не се отвори, Бети премина към действия. Решително завъртя дръжката и се озова в стаята.

— Скъпи, аз...

Останалата част от фразата замря в гърлото ѝ.

Нейният принц, мъжът от мечтите ѝ, беше застанал по средата на богато обзаведената стая, обкръжен от лукс и блясък, който му подходеше, и тъкмо се канеше да съблече пъстрата блузка на някакво младо момиче.

Ситуацията беше толкова еднозначна, че дори Бети не можеше да се заблуди.

Николас пусна блузата и се обърна стреснато.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — изплъзна му се от устата.

Бети го гледаше втренчено, обзета от омраза.

— Тук съм, за да ти кажа, че напуснах Макс — изкрещя тя яростно. — Ще се разведе с него — заради теб!

Това било то, значи, да паднеш внезапно от десетия етаж на улицата.

Отрезвяването действа на Шарън като шок. Току-що витаеше на седмото небе, можеше да се опива от непознати нежности; да докосва едва ли не облаците с ръка и ето че сега отново се намери в канавката на низкия, мръсен живот.

Докато тя оправяше как да е блузата си и търсеше чантата си, Бети продължаваше да беснее. Пискливият ѝ глас навярно безпроблемно проникваше през тънките стени на хотела, но на Шарън ѝ беше безразлично. Искаше само едно — да се махне оттук, от тази стая — далеч от лъжите на Николас и от ужасната фурия, която беснееше и вилнееше от гняв.

Откъслечни фрази като: „Ти обеща да се ожениш за мен... Не мога и не искам да се върна... Макс ще те съсипе“ — се забиваха в мозъка на Шарън, без тя да го иска, и се запечатваха там.

Никой не и попречи да напусне апартамента. Враждуващите страни бяха твърде заети със спора си, за да могат да забележат нейното бягство.

Джеръм Салерс избърса внимателно устата си с фината батистена салфетка и погледна майка си с благодарна усмивка.

— Твоята патица с портокалов крем пак беше изключителна — похвали я той и благосклонно потупа костеливата ръка на старата дама. — Само нашата Шарън изглежда днес няма особен апетит — отбеляза, поглеждайки с упрек към почти недокоснатото ядене в чинията на Шарън.

— Патицата е превъзходна — побърза да го увери Шарън. — Но аз вече обядвах с Дагобърт Балингтроу. Не можех да му откажа. Така че моля за извинение.

Мисис Салерс кимна одобрително.

Дагобърт Балингтроу беше известно име, който намирисваше на пари и власт и оправдаваше липсата на апетит у Шарън.

— О, колко вълнуващо! — побърза да възкликне мисис Салерс възторжено. — Ти си се хранила с Балингтроу. Надявам се, че си споменала името на Джеръм?

— Да, разбира се — излъга Шарън и побутна патицата настрана.

Разговорът се беше движил около много по-важни неща, отколкото кантората на Джеръм, но това не биха разбрали нито майката, нито синът. В техния ограничен свят всичко се въртеше само около името Салерс, и по-специално Джеръм Салерс — любимецът на майка си, редом, с когото всичко друго бледнееше.

Докато Шарън се вслушваше в диалога между Агата Салерс и Джеръм, тя се питаше за стотен път защо най-сетне не събере сили да се раздели и с двамата.

Мразеше ежеседмичните вечери в мрачната вила, мразеше надутото държание на Джеръм, безграничното възхищение в очите на майка му и ролята на бъдещата мисис Салерс, която двамата й натрапваха.

След припряното си бягство от Аспен Шарън не беше успяла да намери спокойствие. Положението в съвета все повече се изостряше, в редакцията цареше хаос, а натискът върху различните членове на „Гражданската инициатива“ ставаше все по-голям.

Но Джеръм не забелязваше нищо. За него работата на Шарън беше само едно преходно хоби, от което тя трябва да се откаже, когато той отвори своята кантора.

Ангажирането ѝ в съвета му беше трън в очите. В началото се бе надявал, че членството на Шарън в „Гражданската инициатива“ би му помогнало да се добере до влиятелна клиентела, но когато установи, че Шарън е поела точно противоположен курс на поведение, той започна да се бои за доброто си име.

— Моля те, прекрати с тези неща — тази молба Джеръм ѝ отправяше при всяка среща.

Шарън отдавна се беше отказала да дискутира с него по тези проблеми — чисто и просто не слушаше, когато Джеръм обосноваваше надълго и нашироко своите възражения против политическия ѝ ангажимент и непрекъснато се позоваваше на бъдещия им семеен живот, чието начало би могло да бъде сериозно затруднено, ако Шарън безспирно настъпвала разни важни особи по мазолите.

— Шарън, скъпа, нима никак не се радваш? — гласът на Агата я изтръгна от мислите ѝ.

Тя вдигна глава и погледна объркана право в блесналите очи на възрастната дама.

— Извинете ме, но малко съм уморена — отговори отпаднало, след което мисис Салерс хвърли многозначителен поглед на сина си.

— Би трябвало наистина малко повече да се концентрираш върху кариерата на Джеръм — укорно произнесе старата дама. — Нали все пак в бъдеще ще трябва да живееш от неговия труд.

Шарън стисна устни, за да възпре резките думи, които ѝ напиха отвътре.

— Та на какво друго трябва да се радвам? — тя направи опит да отклони неприятната тема и да насочи вниманието на майката и сина върху нещо друго.

Укоризнените физиономии веднага се смениха и двамата се усмихваха вече щастливо и гордо.

Заел важна поза и седнал изправен като свещ на стола си, Джеръм заприлича на Шарън на разперил опашката си паун.

— Днес ми бе отправено едно изключително изгодно предложение.

Шарън простена вътрешно. Беше типично за Джеръм. Безкрайни уводи с високопарни изрази, преди да стигне до същността на нещата, които най-често се оказваха твърде незначителни.

Но последвалите обяснения подсказаха на Шарън, че този път Джеръм имаше да съобщи нещо действително важно — толкова невероятно важно и толкова сензационно, че тя наостри слух.

— Преди няколко седмици кантората ни получи доста голяма поръчка от Джордж Саранка, която аз изпълних великолепно — продължи разказа си Джеръм. — Джордж Саранка е приятел с един от директорите на заводите „Нидур“, а той пък е споменал името ми пред Николас Дъръм. И сега... — на това място Джеръм направи изразителна пауза, за да засили напрежението. — Преди няколко дена ми позвъни личната секретарка на Дъръм и ме помоли за среща.

Шарън не очакваше нищо добро. Досещаше се какво щеше да последва и какви изводи трябваше да си направи.

— Аз естествено се учудих защо Дъръм иска да разговаря именно с мен и отидох с голямо любопитство на тази среща — Джеръм щеше да се пръсне от гордост, докато говореше. — Дъръм ме очакваше в „Кралския клуб“. Забележителен човек, впрочем. И така, за да не те измъчвам повече, Шарън, той ми предложи ръководния пост в юридическия си отдел — последното изречение Джеръм беше произнесъл почти патетично, за да го подчертае още повече.

— Много се радвам за теб... — бе всичкото, което Шарън можа да произнесе, но дори и това ѝ се удаде дяволски трудно.

По лицето на Джеръм се изписа разочарование.

— Но, Шарън, ти, изглежда, не разбираш какво означава това за мен — отвърна той, обиден от умерения интерес на Шарън. — Няма причина повече да отлагаме сватбата, защото най-сетне ще печеля достатъчно за двама ни. И ще се запозная с влиятелни хора, които ще ми бъдат полезни, когато отворя собствената си кантора.

— И ти няма да има нужда да работиш — намеси се Агата.

Шарън потърси цигари в чантата си. Едва когато си запали една, можа да събере сили за няколко думи.

— Предложението е наистина изгодно, Джеръм, и те поздравявам за това. Сигурно веднага си се съгласил.

Джеръм се усмихна поласкан.

— Е, Джъръм е човек, който изисква ясни решения. Утре ще подпиша договорите.

Шарън кимна. За Джеръм това беше шансът на живота му. Би бил идиот, за да отклони предложението. А за нея то беше добре дошло като повод да се разделят под благовиден предлог. Въпреки това не знаеше дали да бъде благодарна на Николас.

Мисис Салерс вдигна чашата си по посока на Джеръм.

— Баща ти щеше да се гордее с теб — каза тя трогнато. — Да пием за твоя успех!

— За твое здраве — добави Шарън и последва примера на Агата. В същото време тя трескаво мислеше как да се сбогува по най-безболезнен начин.

Появиха се толкова неща, за които Шарън трябваше да помисли. Всичко се въртеше в главата ѝ. Имаше нужда от тишината на малката си къщичка, за да подреди хаоса в мислите си.

— В близките дни ще трябва да потърсите с Шарън някаква подходяща къща, мамо — поде Джеръм, изпъчил гордо гърди. — Да не е прекалено разкошна, но да има достатъчно място за събирания и приеми. С други думи, къща, която да подхожда на положението ми.

Агата Салерс закима усърдно.

Шарън направо виждаше по лицето ѝ, че вече се бе пренесла в бяла вила с колони отпред, обкръжена от усърдна домашна прислуга и от празнично облечени гости.

Дори само майката на Джеръм беше достатъчна причина за Шарън да не се омъжи за него, но тази вечер не ѝ се искаше да ги разстройва с отказа си. Реши да покани Джеръм в някой от следващите дни на ресторант и там, на чаша вино и стриди, да му съобщи внимателно решението си.

Шарън бързо постави ръка върху чашата си, когато Джеръм поиска да ѝ налее отново.

— Няма да пия нищо повече — отказа тя учтиво и благодари на домакинята с любезна усмивка. — Днешният ден беше доста напрегнат за мен и бих искала да си тръгна веднага.

Тя стана, преди Джеръм да може да я задържи, взе дамската си чантичка и кимна за сбогуване на мисис Салерс.

— Вечерята беше превъзходна, много благодаря, Агата — произнесе Шарън, макар и да знаеше, че с прибързаното си тръгване си спечелва недоволството ѝ.

Обикновено Агата разчиташе на помощта ѝ при вдигането на масата, но този път Шарън не беше в състояние да понесе безкрайните славословения за Джеръм, които мисис Салерс редовно изливаше като порой върху ѝ, докато миеха съдовете. И без това беше ѝ вече все едно как Агата ще се отнася към нея. Пътищата им щяха да се разделят — това решение се затвърди тази вечер.

Джеръм ѝ предложи любезно да я изпрати, но Шарън, внезапно изнервена, му отказа доста рязко и така настрои и него срещу себе си. Значи беше крайно време да напуска терена.

Когато тежката врата на мрачната вила хлопна зад гърба на Шарън, тя си отдъхна с облекчение. Колко много ненавиждаше тези вечери в дома на Джеръм! Но това беше вече окончателно свършено.

Докато крачеше по пустите улици към дома си, у нея се появи чувство на доволство.

Едва сега истински осъзна колко много я беше потискала едностранчивата ѝ връзка с Джеръм. Макар да ѝ се струваше не наместо, тя не можеше да се съпротивлява на чувството си на радостно облекчение, което я изпълваше цяла с топлината си.

Откакто напусна Аспен, се намираше в някакво състояние на вцепенение. Грозната сцена в хотелската стая на Николас ѝ подеждаше като парализиращ шок и ѝ пречеше да действа и чувства.

Съзнателно се беше оттеглила от политическата си дейност, оправдавайки се със заетост, само и само да не се занимава с аферата около парцелите. Но вече се бе опомнила и беше готова да действа.

Шарън веднага си легна. Сгушена в меките завивки, тя даде пълна свободата мислите си и вече не се мъчеше да се съпротивлява на спомена за Аспен. А със спомена се появиха и въпросите.

Защо Николас не се обаждаше никакъв? Осъзна изведнъж, че през цялото време беше очаквала някаква вест от него. Странно бе, че прие бягството ѝ без всякаква реакция и не се опита да разговаря поне веднъж с нея. А после в главата ѝ се стрелна една мисъл, която я накара да скочи от леглото.

Николас беше заплетен в доста машинации, а и връзката му с Бети Харлоу нямаше да може още дълго време да остане тайна в Мървин.

Официалната версия за изчезването ѝ гласеше: „Бети Харлоу е на пътешествие в Европа“. Но вече се чуваха първите шепоти от ухо на ухо: „Жената на кмета е избягала. Искала да се развежда и да се омъжва за Николас Дъръм.“

Шарън беше единствената, освен Макс Харлоу и Николас, която знаеше тайната. Тази, а също и някои други подробности, за които нито Макс, нито Николас искаха да се разчуят някога в Мървин.

Тя влезе в хола и си наля двойно бренди. С чашата в ръка тръгна да обхожда неспокойно стаите, както винаги когато я притесняваше някакъв значителен проблем.

Може би Николас я беше наблюдавал през цялото време! Беше доста близко до ума, че най-напред е изчаквал да види какво поведение ще има Шарън, че е искал първо да се осведоми каква следваща крачка ще направи, преди да започне да упражнява върху нея бавен и масивен натиск.

Колкото повече размишляваше Шарън, толкова по-невероятно взе да ѝ се струва, че Николас е отнесъл историята в Аспен към папката „приключено“. Защото тя представляваше за него прекалено опасен противник. А дори и да се беше превърнал в свети Павел, Макс Харлоу и Дейвид Кейн не биха допуснали Николас внезапно да се оттегли.

Впрочем никой от тях не можеше да се измъкне просто така. Те бяха затънали толкова дълбоко в блатото, че само съвместни действия можеха да им помогнат. Отдръпнеше ли се един от тях, потъваха и тримата.

„Не — Шарън поклати глава, — причината за мълчанието на Николас си има своите дълбоки корени.“ Той навярно я беше наблюдавал няколко дни или бе наредил да я наблюдават и е стигнал до заключението, че бездействието ѝ няма да трае още дълго.

Или пък искаше да си подсигури бездействието и мълчанието на Шарън?

Всички в Мървин знаеха, че е близка с Джеръм. Връзката ѝ с него бе известна в града, така че най-удобно за Николас бе да изключи Шарън от играта посредством Джеръм.

Достигнала дотук в разсъжденията си, Шарън се разсмя. Застана пред огледалото в банята и закачливо пи тост срещу изражението си.

— Ето че нещата се изясняват — каза тя с усмивка на насрещния образ. — Глупакът Джеръм навярно е разказвал навсякъде, че ще се женим, и Николас се е възползвал. Само ако знаеше...

Николас беше изхождал от логиката, че Шарън в качеството си на съпруга на адвокат в добра позиция ще поеме послушно ролята, която се очаква от нея. В края на краищата, вече нямаше да си позволява да дебне хората, които вечер ще трябва да приема като гости. И тъй като не бива, а и няма да иска да вреди на съпруга си, тя ще се откаже от досегашната си дейност, а по този начин и светът ще се отърве поне от една беда.

С назначаването на Джеръм в концерна „Нидур“ Николас се надяваше да си осигури мълчанието на Шарън, но тук той жестоко се бе излъгал.

Шарън отпи глътка от чашата си и се загледа замислено през прозореца.

Това, което ѝ предстоеше, беше също толкова тъмно, като нощта навън. Завладя я чувство за надвисваща беда, но успя да го потисне.

Не биваше да се оставя да я сплашват — никога досега не беше го правила, нямаше и тепърва да го допусне. Само че в бъдеще трябва да е нащрек, за да може своевременно да реагира, когато Николас започне да действа. А това щеше да се случи, когато разбере, че се е разделила с Джеръм и отново е заела мястото си в „Гражданската инициатива“.

Допълнителните разследвания по аферата с парцелите бяха напреднали дотам, че Питър Манилоу можеше да изнесе подробностите на следващото заседание на градския съвет. Шарън щеше да вземе участие като репортер и на другия ден всеки в Мървин щеше да го прочете черно на бяло. Можеше следователно да се очаква, че скоро ще изпита гнева на Николас, защото не му оставаше много време до заседанието.

Шарън допи чашата си на един дъх. Течността опари гърлото ѝ, но я затопли приятно отвътре и успокои разклатените ѝ нерви.

После отнесе чашата в кухнята и решително върна бутилката в шкафа. Там ѝ беше мястото, докато в Мървин се възстановят отново честните политически отношения.

За да постигне тази цел, ѝ беше необходим бистър ум.

В елегантния хол гореше само един лампион, чиято матова светлина придаваше на скъпите мебели мек отблясък и подчертаваше контурите им. Пердетата пред широкия панорамен прозорец бяха спуснати и приглушаваха шума от дъжда, който плющеше по стъклата.

Бети Харлоу се отегчаваше ужасно. Постепенно започна да съжалява, че бе последвала Николас Дъръм така прибързано.

Чувстваше се като в златна клетка, чиято врата никога нямаше да се отвори. Денвър се превръщаше за нея все повече в затвор и Бети започна да се тревожи за бъдещето си. Досега мечтите ѝ за разточителен живот с безброй увеселения и с Николас до себе си изобщо не бяха започнали да се сбъдват.

След скандала в хотела в Аспен той на бърза ръка я беше настанил в апартамента и не беше се вясвал повече. Само цифрите в сметката ѝ и някое позвъняване от време на време ѝ показваха, че Николас още не я е забравил.

При кратките си телефонни обаждания той никога не посочваше някаква точна дата, не даваше никакво точно обяснение. След обичайните: „Как си? Страшно съм зает, грижи се за себе си!“ — разговорът приключваше и Бети оставаше с някакво чувство за пустота, което продължаваше през целия ден.

Но този път Николас бе обещал да дойде. Затова Бети беше на крак още в ранни зори — почисти жилището до блясък, купи си нов тоалет и се отби при фризьора.

Във фурната се печеше пуйка, която собственоръчно напълни с кестени и стафиди. Но ето че тя вече почваше да прегаря.

„Самолетът ми каца към седемнайсет часа и ще имам 24 часа за теб“ — каза ѝ Николас предния ден по телефона. Но вече приближаваше 23:00 часа, а от него нямаше и следа.

Бети гледаше с разочарование празнично подредената маса, която беше преподреждала безброй пъти тази вечер. Цветята започваха

да вехнат, както и настроението на Бети, което вече клонеше към точката на замръзване.

С гневен жест тя грабна приборите и ги хвърли в кофата за боклук. След това отиде при вградения бар, наля си догоре чаша уиски и се сви върху удобното канапе, купено в един от най-скъпите магазини на Денвър.

Докато пиеше уискито си, самосъжалението ѝ нарастваше.

Николас чисто и просто я беше измамил. О, защо се беше показала толкова глупава и се бе съгласила да я настани в това жилище? Ето че седеше сега безкрайно самотна и не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Така щеше да остарее, посивее и погрознее, а после Николас нямаше и да иска да я знае.

Не, Бети трябваше да действа. Не можеше и не искаше да се върне при Макс, така че трябваше да си осигури Николас. Но тук в Денвър ръцете ѝ бяха вързани.

Бети стана и отиде до телефона. Решително набра номера на летището.

Броени минути по-късно тя седеше вече в таксито на път за аерогарата. Николас Дъръм нямаше да може втори път да я води за носа. Този път трябваше да поеме сама инициативата, дори ако се наложи и със сила. Бети Харлоу нямаше намерение да прави каквито и да било компромиси.

— Трябва само да избереш друга област!

За Джеръм Салерс аргументите на Шарън не бяха достатъчно убедителни.

Те седяха в „Изола Италия“ — един уютно интимен ресторант — и Шарън вече цял час се мъчеше да убеди Джеръм, че не може да се омъжи за него.

Всъщност тя искаше да отложи още малко този разговор, но след размишленията от предишната вечер беше на мнение, че е по-добре колкото се може по-бързо да се разделят. Но не ставаше така гладко, както бе очаквала.

— И без това не разбирам защо трябва непременно да работиш — продължи Джеръм. — При Дъръм ще печеля достатъчно, за да ти предложи охотен живот. Освен това ще трябва да даваме приеми. Как ще се справиш, ако по цял ден се трепеш за „Мирър“?

Шарън изпъшка.

— Никак — отвърна му безсилно. — Изобщо не мога, не разбираш ли?

Тя се облегна на стола и погледна настойчиво Джеръм.

— Не мога да сервирам патица на съветника Фишър, ако предния ден съм го уличила в измама в някоя моя статия — Шарън отново изпъшка. — Джеръм, разбери най-сетне, нито съветникът Фишър, нито Макс Харлоу ще дойдат в нашия дом, ако работя за „Мирър“ или за който и да е друг вестник. На теб ти трябва жена, която ще живее само заради теб и децата ти. А аз съм прекалена егоистка за това.

— Ами смени тогава, по дяволите, темите на статиите си!

Виждаше го за пръв път толкова разгневен. По безизразното му иначе лице сега личеше нещо като ярост. Беше повишил дори глас — признак, че не иска да се откаже без борба.

— Остават ми само спортът, съветите за домакинята и модата — каза тя, решена да приключи с въпроса. — Как мислиш, колко време ми е било необходимо да се измъкна от тях? Не, Джеръм, аз пиша с

цялата си душа и твърде много обичам професията си, за да се оставя да ме кастрират. Ще си остана при щекотливите теми, независимо дали ти харесва, или не.

Джеръм се отпусна безсилно на стола. Вероятно гневният му пристъп беше отминал, защото пак изглеждаше безличен и блед както винаги.

— Нима не искаш да имаш деца? — попита той тихо.

— Искam — отвърна Шарън. — Искam деца, семейство, но не за сметка на моята професия. Мъжът, за когото ще се омъжа, трябва да се съобрази с това, иначе ще си остана сама. Писането е животът ми. Ако трябва да спра, то ще означава, че все едно спирам да дишам. Не мога, Джеръм, невъзможно е.

— Мама няма да е доволна — възрази й плахо.

— Но Николас Дъръм — Шарън се засмя, — той ще те приеме с още по-голяма радост, когато разбере, защото...

— Господи! — Джеръм пребледня още повече, ако това изобщо беше възможно. — Кажи, да не би да имаш нещо против него?

Шарън се пресегна през масата и стисна утешително ръката му.

— Да, Джеръм — произнесе тя тихо. — Една гадна история. Мисля, че скоро ще имаш много работа.

— И ти не си склонна да направиш компромис — Джеръм не можеше все още напълно да се помири със ситуацията. Надяваше се на някакъв шанс, но надеждата му извираше по-скоро от раненото му „аз“ и от страха да съобщи на майка си.

Шарън поклати глава.

— Не, Джеръм — каза тя. — Ти дори ще се радваш, че сме се разделили. Без мен в бъдеще ще ти бъде при всички случаи по-добре.

— Е, тогава...

Джеръм направи плахо движение с ръка, което можеше да означава много неща.

— Тогава сбогом — довърши Шарън изречението. Стана и махна на келнера, за да плати сметката си.

Джеръм Салерс не я задържа, когато тя малко по-късно напусна заведението.

Ежемесечното заседание на ръководството на корпорацията „Дъръм Фаст Фуд енд Пластик продъктс“, наречено за краткост ДФП — малко дъщерно заведение на концерн „Нидур“, което обаче осигуряваше на фирмата майка чувствителни данъчни облекчения — беше вече в разгара си, когато мисис Вандолф влезе в заседателната зала.

Предстоеше ѝ да изпълни неприятно поръчение, тъй като Николас Дъръм изобщо не обичаше да го смущават по време на заседание. Но дамата във фоайето настояваше веднага да разговаря с него.

В подобни случаи секретарката на Дъръм не се предаваше лесно. Тя бранеше при нужда шефа си със зъби и нокти от неочаквани посетители, но обстоятелството, че тук ставаше дума — първо, за съпругата на кмета и второ — последната заплашваше непрекъснато със статия във вестника, беше убедило мисис Вандолф в неотложността на аудиенцията.

Като секретарка на Дъръм, Саманта Вандолф знаеше, че шефът ѝ в момента има повече проблеми, отколкото косми на главата си.

Каквото и да означаваше заплахата на Бети Харлоу, пресата не биваше да получава в никакъв случай сведения и от нея. Нека Дъръм сам реши дали това, което мисис Харлоу би могла да разкаже, е наистина толкова интересно, че да размърда някой журналист. Саманта не искаше да поема върху себе си тази отговорност.

Тя внимателно бутна през полираната маса листчето с важното известие и изчака дискретно, докато го прочете и даде своите разпореждания.

Той хвърли само един поглед, смачка записката набързо и я пхна небрежно в джоба на самото си. После прошепна нещо на директора си и с бърза крачка излезе от залата.

Саманта го последва леко объркана.

Нетърпението на Бети растеше с всяка изминала минута. Не я съдържаше в уютната чакалня и тя тръгна към приемната, където зад бюрата си две екстравагантни секретарки без особен ентусиазъм се ровеха в някакви папки.

Беше нахалство от страна на Николас да остави да чака толкова дълго. Бети реши да му покаже в червено лакираните си нокти, щом му

дойде времето, но когато го видя да излиза от високата тапицирана врата, върху здраво стиснатите ѝ устни се появи радостна усмивка.

Искаше да се хвърли на врата му, но той улови ръцете ѝ и ги дръпна надолу.

— Ела в кабинета ми!

Недоволният израз на лицето му и металическият звук в гласа му подсказаха ясно на Бети, че Николас не е в настроение за нежни приветствия.

„И това е нещо“ — помисли си тя и с рязко движение отметна през рамо дългата си рижа коса. Щом Николас не иска да преговаря с добро, ще трябва да използва тежката артилерия.

Бети премина с вдигната глава през приемната, игнорирайки любопитните погледи на секретарките, които проследиха двойката.

Кабинетът на Николас бе почти толкова луксозно обзаведен, както и жилището му, което се намираше извън Мървин, разположено върху едно възвишение.

Бети се огледа с интерес, докато той се барикадира зад едно прекомерно широко, масивно бюро от махагон.

— Седни.

Николас посочи с подканящ жест към креслото за посетители пред масата, но тя предпочете да остане права.

Пристъпи към огромния прозорец, заемащ почти цялата стена от стаята, и с привидно спокойствие се загледа над покривите на фабричните халета, които се гушеха под двадесететажната административна сграда.

Николас наблюдаваше Бети с нарастващо раздражение. Много му се искаше да нареди на дежурните да я изхвърлят оттук, но в момента не можеше да си позволи никакъв скандал.

Когато разбра, че тя няма намерение да каже нещо, той реши да вземе инициативата в свои ръце.

— Какво търсиш тук? — кресна ѝ със зле прикрит гняв в гласа.

— Не ти ли казах достатъчно ясно да останеш там, където си?

— Да — Бети кимна, без да се обръща. — Но след като вчера не дойде в Денвър, както беше обещал, започнах да се тревожа за теб. Искях да разбера как си. Затова съм тук.

Въпреки че не можеше да види лицето ѝ, Николас разбра, че Бети му се присмиваше.

— Е, сега виждаш, че съм окей — започна той ядосано, но после му хрумна нещо по-добро. Не биваше да настройва Бети против себе си. Наистина нямаше нужда в момента от нови врагове, още по-малко в лицето на любовницата си. Значи беше необходимо да приключи тази история колкото се може по-внимателно и без да раздразва Бети. — Съжалявам, Бети, може би трябваше да ти позвъня — произнесе Николас с по-мек глас. — Но до гуша съм затынал в работа. Освен това се появиха и някои затруднения от политически характер, които не ми позволяват да напускам Мървин. Трябва да остана тук поне до следващото заседание на градския съвет. Имай малко търпение дотогава!

Най-сетне Бети се обърна.

Изразът на лицето ѝ беше загубил всяка топлинка. Твърдият блясък в зелените ѝ очи говореше за решимост, която подсказваше на Николас, че явно не беше готова да се откаже от него без съпротива.

— Дочух за тези затруднения — подхвърли Бети хладно.

Тя се приближи и седна до Николас на ръба на писалището, без да обръща внимание на недоволния му поглед.

— Не би ли било в такъв случай по-безопасно за теб да имаш на своя страна в тези трудни времена една постоянна партньорка? — подигравката в гласа на Бети беше повече от очевидна.

Николас я погледна замислено за миг, после се облегна в креслото и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако имаш предвид себе си, то в момента по-скоро би могла да ми навредиш, отколкото да ми помогнеш. Мислиш ли, че Макс ще се остави пред всички да минава за мухльо и рогоносец?

Бети поглеждаше от време на време дългите си стройни крака, обути в съблазнителни копринени чорапи. По-рано подобни аксесоари бяха влудявали Николас, но този път той нямаше очи за тях.

Тя разочаровано се смъкна от писалището и седна в креслото. Пламът на Николас беше угаснал. Не можеше вече да го примамва с физическите си прелести — значи трябваше да действа делово и хладнокръвно.

— Макс не е проблем — каза тя презрително. — Той би предпочел да те приеме като свой заместник в леглото, само и само да не го изоставиш в бедата. От това се бои той, а не от клюките в Мървин.

Вътре в себе си Николас бе принуден да ѝ даде право. Когато се върна от Аспен, Макс веднага го беше помолил за разговор на четири очи.

Николас отиде в дома му с доста смесени чувства и установи за свое собствено удивление, че „бедният измамен съпруг“ не го очаква нито с пушка и пистолет, нито пък, облян в сълзи и сложил примка на шията да се кани да го обсипва с бурни упреци. Макс се оказа обладан единствено от страха, че Николас би могъл да го зареже сам с парцелите. Те се бяха разбрали да оставят Бети в Денвър, за да не увеличават още скандала и да продължават външно да демонстрират единство, но появата на Бети тук естествено усложняваше нещата.

— В настоящия момент би било неподходящо да се конфронтираме с Мървин заради нашата връзка — опита да се измъкне Николас. — Мислиш ли, че някои ще гласува за нас след такъв скандал? Разбери, Бети, ти вредиш на Макс и на мен, ако останеш тук. Ние трябва да бъдем много предпазливи.

— Преди всичко трябва да се отнасяш предпазливо с мен — отвърна Бети невъзмутимо. — Няма да се оставя просто да ме избуташ, разбра ли.

Николас наостри уши. Бети, изглежда, знаеше повече, отколкото беше предполагал досега. Трябваше да разбере какво възнамерява да предприеме с тези си знания.

— Какво целиш всъщност? — попита я той с изострено внимание.

Усмивката на Бети наподобяваше озъбено куче, което се кани да ухапе.

— Да ми дадеш писмено обещание, че ще се ожениш за мен, щом се разведе с Макс.

— А ако откажа?

Николас чакаше с напрежение отговора ѝ, но Бети не бързаше.

Най-напред се зае да разглежда дългия си червен маникюр и едва след това благоволи да му повери по-нататъшния ход на мислите си.

— В такъв случай ще ида в „Мирър“! Нали си спомняш оная малка русокоса сладурана от хотела в Аспен? — усмивката на Бети беше изключително злобна. — За съжаление ти тогава пропусна да ни запознаеш, но аз въпреки това знам името ѝ. Уверена съм, че с най-

голямо удоволствие ще поиска да получи от мен това изключително интервю.

— Да не би да си решила да раздрънкваш креватните ни истории? — изсъска Николас.

Напомнянето за Шарън Филдинг отново накара кръвта му да кипне. Ако тая глупачка Бети не беше нахълтала тогава в стаята му, може би щеше да има един копой по-малко по петите си, но сега Шарън се беше превърнала в още по-лют враг. Навярно го мразеше с цялото си сърце и тази мисъл, за най-голяма изненада на Николас, го измъчваше до болка.

— Те не са чак толкова фантастични — прекъсна Бети мислите му. — Но историите между Макс, Дейвид и теб ще бъдат погълнати от читателите като топъл хляб.

Николас имаше неприятното усещане, че проблемите постепенно се изплъзват от контрола му.

— Ти само блъфираш — произнесе той отпаднало.

Бети се изсмя.

— Е, щом мислиш така — тя продължи да се киска, сякаш забележката му беше изключително забавна. — В такъв случай ще се обадя на мис Филдинг и ще си уговоря среща с нея. А в следващия или по-следващия брой на вестника ще можеш да се убедиш дали блъфирам, или не.

Ето че и сърцето му почна да му създава проблеми, както винаги, когато стресът станеше непоносим.

Николас затърси пипнешком флакончето с таблетките в десния джоб на самото си, а в това време по гърба му се стичаше студена пот. Той глътна хапчетата без вода и зачака нетърпеливо въздействието им.

Бети го наблюдаваше неотлъчно.

„Той е свършен — помисли си тя злорадо. — Още малко и ще се предаде.“

Без да обръща внимание на пребледнялото лице на Николас, което отразяваше лошото му здравословно състояние, тя се изправи и му се усмихна подигравателно.

— И тъй, аз тръгвам. Да се обадя ли на д-р Суийтхед, преди да разговарям с мис Филдинг, или секретарката ти ще го направи?

— Почакай! — процеди Николас през зъби.

Беше му трудно да говори, но той събра всичките си сили, за да не позволи на Бети да триумфира като го види разтреперан и объркан.

— Днес ще се срещна с мис Филдинг — таблетките бяха започнали да действат и гласът му беше отново твърд. — Би било добре да изчакаш този разговор, преди да предприемеш нещо. Може да стане така, че да изпратиш на съвсем грешен адрес мис Филдинг.

Николас наблюдаваше със задоволство промяната по лицето на Бети. Надменно нахалната ѝ усмивка отпреди малко отстъпи място на глуповатото слисване.

— Гадняр такъв! — в този момент на поражение нищо друго не можа да хрумне на Бети. — Но почакай малко, аз ще се справя с теб, няма така лесно да се отървеш от мен!

И след тези невъздържани думи, пръхтейки от гняв, тя напусна кабинета.

Николас погледна угрижено подире ѝ.

Шарън продължаваше да се ядосва, докато паркираше малкия си син датсун на огромния паркинг пред концерна „Нидур“.

Майк Далинг я наблюдаваше с тревога. Пит Марктън няколко пъти беше подчертал, че не иска да получава никакви оплаквания, докато осведомяваше тази сутрин Шарън и Майк за спешно уговорената среща с Николас Дъръм. Шарън не биваше в никакъв случай да засяга щекотливи теми, а да направи приятно, кратко интервю, което да не причини недоволство нито у съвета, нито у гражданите.

— Пиши за това, от което хората всъщност се интересуват! — беше заявил Пит категорично. — С какъв спорт се занимава Дъръм, кои са любимите му ястия, любимите му книги и т.н.

— А защо не му пратиш някой колега от отдел „Съвети за домакинята“? — беше попитала Шарън раздразнено...

— Защото Дъръм иска да разговаря само с теб — беше примиреният отговор на Пит.

Шарън веднага разбра, че Николас я вика не заради някакво си интервю. Да кани точно най-ревностния си противник, с когото се бореше от години — това явно и на Пит се беше сторило прекалено.

Не, Николас целеше явно нещо недобро, но какво? Шарън щеше да разбере след малко.

Докато крачеше до Майк към входа, тя се сети, че днес следобед Джеръм трябваше да подпише трудовия си договор.

Дали имаше някаква връзка?

Внезапно ядът на Шарън се изпари. Тя изпита истинска радост при мисълта за лицето на Николас, когато ще му съобщи, че се е разделила с Джеръм.

Очите на Майк светнаха радостно, щом съзря в приемната на „Нидур“ двете миловидни секретарки, дежурещи на рецепцията и стараещи се да изглеждат заети.

Шарън му предостави удоволствието да съобщи за пристигането им и наблюдаваше развеселено как и двете веднага заеха подобаващи пози, когато Майк им се представи като фотограф журналист.

Тя го беше взела със себе си всъщност само за да ядоса Николас, защото чрез камерата на Майк щеше да се подчертае официалността на срещата, а Николас с положителност не го желаше.

От друга страна, присъствието на фотографа щеше да предпази Шарън от евентуални бурни реакции, така поне тя се надяваше.

Майк се беше нафлиртувал и се приближи до Шарън, която беше седнала в къта за посетители.

— Трябва да почакаме още пет минути — съобщи ѝ той и я погледна отново леко разтревожено.

Но тя само сви рамене и се настани по-удобно в креслото.

Изчакаха само три минути и в този момент се появи Саманта Вандолф.

Погледът ѝ се насочи с известно учудване към фотографските уреди на Майк, когато той започна суетливо да се обрамчва с тях.

— Мисля, че мистър Дъръм не желае трето лице за този разговор — заяви тя категорично, но Майк не се оставяше да го объркват така лесно.

— Вие първо ни отведете, при него — подкани я той учтиво. — А останалото ще уредим лично с шефа ви.

Саманта не се трогна от погледа на сините му детски очи. Типове като тоя фотограф ѝ бяха познати до болка. Нахални, любопитни всезнайковци, които търсеха в жената само „оная работа“.

Тя удостои Майк със студения поглед на сивите си очи и тръгна, без да се грижи дали Шарън и Майк я следват.

Шарън неволно се усмихна, забелязвайки как Майк видимо се смали при вида на толкова незаинтересованост.

Все още зает с ремъците и закопчалките на безбройните си калъфи и кутии, той закрачи подир симпатичната секретарка, която тъкмо отваряше вратата към „светилището“.

В този момент някакъв обектив се изплъзна от опаковката си. Майк се наведе припряно, за да го вдигне и Шарън, ровейки в чантата си за бележника, връхлетя право върху него. Тя можа да предотврати падането си, тъй като бързо се улови за ръката на Саманта, но съдържанието на чантата ѝ се изсипа върху гърба на Майк и по килима.

Николас Дъръм наблюдаваше слисано странната двойка, която подобно на глутница млади вълчета се изтърколи в кабинета му.

Но щом съзря ужасеното лице на строгата си секретарка, не можа да се въздържа и се засмя високо.

Подобни явления Саманта не беше виждала на това място. Вероятно тази сцена за нея беше равнозначна на свършека на света, а това, че шефът ѝ го намираще смешно, изглежда, причиняваше още по-голям ужас у бедната жена.

Междувременно Шарън бе събрала разпръснатите си дрънкулки, а Майк беше оправил ремъците.

— Майк Далинг — Шарън Филдинг. Идваме от „Мървин Мирър“ — изкара Майк на един дъх уводните си думи.

Смехът изчезна от лицето на Николас. Седеше сковано и недостъпно зад масивното си писалище и гледаше мрачно човека пред себе си.

— Бях помолил за разговор с мис Филдинг — произнесе той ядосано. — Какво, по дяволите, търсите вие тук?

Майк преглътна нервно.

— Трябва да направя няколко снимки и...

— Никакви снимки! — прекъсна го грубо Николас. — Имате достатъчно в архива си. Изчакайте пред вратата или се върнете в редакцията си. Довиждане.

Шарън наблюдаваше безпомощно как Майк почти в панически бяг напуска кабинета.

Беше типично за Николас. Такъв го познаваше тя. Груб и деспотичен. И сега беше любопитна да разбере какво ще ѝ каже.

— Приближи се! — заповяда той, след като Майк беше излязъл от стаята. — Не хапя. Тъй че можеш спокойно да седнеш.

Шарън се приближи до писалището с несигурни крачки.

Следобедното слънце изписваше светли петна върху дървената ламперия на стените и караше косата на Николас да блести като гарванови пера.

Шарън установи с ужас, че не беше се изгубило нищо от силното му въздействие върху нея.

Ръцете ѝ веднага се разтрепериха още щом усети погледа на тъмните очи върху лицето си, а споменът за допира на чувствените му устни върху нейните накара сърцето ѝ да забие още по-силно.

Николас Дъръм беше все толкова силен и атрактивен, както го беше видяла и почувствувала в Аспен, и това откритие я изплаши. Как да се съпротивлява срещу мъж, при вида, на който само краката ѝ омекват?

— Сядай! — нареди Николас още веднъж, но този път малко по-любезно.

И тъкмо тази любезност и неприятното усещане, че го зяпа като влюбено пубертетче, направиха нещата още по-трудни за Шарън. Искаше ѝ се да избяга като Майк от кабинета, но все пак успя да потисне това желание.

За да не се изложи окончателно, тя бързо се отпусна в креслото и зарови в чантата си, търсейки бележника и химикала, което ѝ даде време поне външно да се овладее.

— Искал си да дадеш интервю — започна Шарън, след като се бе успокоила донякъде.

За да се изплъзне от невероятното въздействие на Николас, тя отбягваше да го поглежда и вместо това се държеше здраво за бележника си.

— Не — това беше категоричен отговор.

Шарън упорито гледаше в бележника си.

— Какво значи не? — настоя тя от инат. — Звънял си в „Мирър“ и...

— Трябва да говоря с теб — прекъсна я Николас безцеремонно. — И тъй като никога не би се съгласила на лична среща, трябваше да

маскирам нещата като служебни.

Шарън събра цялото си самообладание и се насили да погледне Николас.

— „Мирър“ не ми плаща за частни срещи — заяви тя колкото ѝ беше възможно по-дистанцирано, въпреки че погледът на кестениявите очи предизвика отново слабост у нея. — В редакцията очакват интервю с теб, така че аз ще им го направя. Или ме остави да си вървя. И без това имам прекалено много работа.

Николас стана така внезапно, че Шарън се стресна. Тя го погледна уплашено как бавно заобикаля масата и спира пред креслото ѝ.

— Играя тенис, обичам калмари, готвя по китайски рецепти, имам две коли и си обичам професията. Така това би стигнало да напишеш някаква приятна статия за мен.

Николас се усмихваше самодоволно над своето, както му се струваше, духовито изброяване. После обаче лицето му смени израза си. На мястото на веселото доволство се появи твърд блясък в очите му.

— А сега по нашата частна тема.

Той се наведе и подпря ръце на облегалките на креслото, тъй че Шарън практически беше като арестувана на мястото си.

— Днес, в тази сграда, твоят годеник ще подпише договора, който ще го направи шеф на юридическия отдел на нашата фирма — каза Николас натъртено. — Но само ако окончателно се оттеглиш от политическия живот. Джеръм тържествено ми обеща, че ти в качеството си на съпруга на отговорен мениджър ще се интересуваш само за дома и градината, но бих искал да чуя това и от своята уста.

Гневът на Шарън се засилваше с всяка произнесена от Николас дума. Сега тя трепереше вече не от копнеж по нежността му, а от яд. Притегателната сила на Николас бе унищожена с един замах.

— Питам се как Джеръм си позволява да ме нарича своя годеница! — изсъска тя разгневено.

При тези думи Шарън забеляза доволна как Николас се дръпва от нея.

— И намирам за истинско нахалство, че ти обещава неща, които не може да даде! — продължи тя устремно. — Изобщо не възнамерявам да се оттеглям в бъдеще от каквото и да било. Аферата с

парцелите живо ме интересува, в подготовения доклад са влезли резултатите от много мои разследвания. Така че няма малко преди края да зарежа всичко, за да подпъхвам възглавничката под задника на някакъв си жалък страхлив канцеларски плъх!

Николас се изправи и се барикадира отново зад писалището си.

Шарън видя как се мъчеше да преработи новината, преди да ѝ даде отговор.

Но той се овладя по-бързо, отколкото тя се надяваше.

— Премисли добре какво правиш — сега Николас говореше спокойно, напълно безучастно, сякаш цялата история вече не го засяга. — Или ще се откажеш от работата си в „Мирър“ и ще излезеш от Гражданската инициатива, или Джеръм няма да получи мястото на нощен пазач в Мървин.

За момент в елегантния кабинет се възцари потискащо мълчание.

Шарън седеше в креслото си като отлята от стомана, неспособна нито да помръдне, нито да издаде и звук на възмущение.

Това, което Николас искаше от нея, за което я смяташе способна, беше една от най-подлите форми на изнудване.

Ако настояваше на своето, тя щеше да разруши кариерата на Джеръм.

Но дали Джеръм някога щеше да се откаже от преследваната цел заради Шарън? Не беше ли ѝ дал кратко и ясно да разбере какво иска от нея, за да получи мястото при Джеръм? Не беше ли дори обещал това, без да я пита предварително!

Мървин не беше светът. Джеръм можеше да работи и в Ню Йорк, Колорадо, Ню Мексико, Калифорния — къде ли не още. И изобщо какво, я засягаше всичко това?

Джеръм не би си мръднал и малкия пръст, за да ѝ помогне, защото тогава тя да го защитава?

— Е, добре — Шарън изгледа Николас, облегнат в масивното си кресло срещу нея и очакващ отговора ѝ. — Не се оставям да ме изнудват, Николас, запомни това. Ако не искаш да назначиш Джеръм, това си е проблем между него и теб. Мен това изобщо не ме засяга.

Тя стана и тръгна към вратата, щастлива, че ще се измъкне от напрегнатата атмосфера, която натежа изведнъж в кабинета.

Николас погледна объркано подире ѝ. Искеше да стане, да задържи Шарън, да ѝ каже, че не е мислил сериозно всичко това, но в

този момент вратата се затръшна и скри гърба и русата плитка на Шарън, която се мяташе насам-натам.

Един вътрешен глас казваше на Николас; „Ти си магаре“. И той можеше само да се съгласи с него. Ето сега вече окончателно си беше провалил отношенията с Шарън.

Опитът за изнудване съвсем сигурно нямаше да остане извън репортажа ѝ и... Николас се изуми, че това съвсем не го вълнуваше. Действително на него му беше безкрайно безразлично каква невъобразима каша беше сътворил.

Че Шарън беше свободна — ето, това го интересуваше — това го докарваше до състояние на пълна възбуда, каквато отдавна вече не беше изпитвал. Шарън беше свободна, нямаше да се омъжи за оня безцветен преследвач на параграфи, който и без това не ѝ подходеше. Това вече беше добра новина, тъй като даваше възможност на Николас да я ухажва.

Той неволно се стресна. Накъде клоняха мислите му, какво ставаше с него?

„Влюбен си, Николас“ — обади се отново вътрешният му глас.

— Не, аз съм луд... — произнесе Николас на глас.

Шарън разглеждаше с усмивка богато украсената със златни винетки картичка, с която мисис Агата Салерс гордо оповестяваше женитбата на своя многообещаващ син с Бренда Харлоу.

„Вижте, моят Джеръм се жени за дъщерята на кмета!“ — казваше всяка завъртулка на претенциозния почерк.

Шарън лесно можа да почувства дълбокото задоволство, което мисис Салерс сигурно беше изпитвала по време на писането.

Пък и това си беше добра сполука.

Дъщерята на кмета чудесно подходеше на разглезания Джеръм, който наистина щеше да може да се перчи с малко безцветната за вкуса на Шарън Бренда. Той най-сетне беше достигнал крайната си цел на своите желания. Големият свят беше отворил вратите си пред него.

Само бързината, с която беше станало всичко, я учудваше малко.

От раздялата им бяха минали само няколко дена и ето че Джеръм вече си имаше нова годеница.

Шарън обърна картичката няколко пъти в ръцете си.

Канеха я най-учтиво да участва в това изискано парти и тя наистина щеше да отиде. Искаше да се появи там горда и неуязвима заедно с една фотографка от „Мирър“, която трябваше да заснеме цялата бляскава пукотевица. Пък и любопитството я подтикваше да отиде там.

Шарън имаше намерение да вземе със себе си младата Вивиан Джоунс, която отскоро бе почнала работа като доброволен сътрудник във вестника. От една страна, защото момичето правеше наистина качествени снимки, но от друга страна, и затова, че Вивиан, порядъчно експлоатирана в „Мирър“, щеше да има възможността най-сетне да си хапне до насита.

Шарън внезапно се сети за шепнешком разпространяваните клюки относно Бренда, които се носеха из града.

Според тях дъщеричката на кмета не била толкова добродетелна, колкото би се искало на господин таткото. Говореше се за някаква любовна история с женения директор на основното училище „Джозеф Мейн“.

От известно време насам се бяха увеличили злорадите гласове, според които директорът се разделил с Бренда след бурен скандал, но ѝ оставил скъп спомен, който след шест-седем месеца щял да направи неизбежна покупката на бебешка количка.

След тази изненадваща покана Шарън беше склонна да повярва на градските сплетници.

Както и да е. Тя с въздишка захвърли картичката върху масичката в хола и отиде в кухнята да си направи кафе.

Каквото и да бе накарало Джеръм да се ожени така набързо, щеше благовъзпитано да се яви точно след една седмица във вилата на Харлоу.

Единственото, което все още я притесняваше, беше покупката на подходяща вечерна рокля. В края на краищата, такъв един съюз трябваше да се отбележи и в съответната рамка.

Макс Харлоу не беше се поскъпил нито за пари, нито за усилия, за да направи празника наистина луксозен.

Построеното във форма на буква „Г“ бунгало беше изкуствено осветено от всички страни, за да видят гостите отдалеч къде се провежда тържеството. Пътят до къщата пък се осветяваше от факли, чиито пламъци трептяха в червени, сини, лилави и жълти цветове и правеха чакъла от настилката да проблясва като диамантен.

В помещенията изобилстваха цветя и стайна зеленина, докарани специално предишния ден чак от Калифорния, имаше и изящни фонтанчета, в които малко амурчета разпръсваха още по-изящни водни струи.

Във всички стаи върху посетителите струеше тиха музика, идваща от скритите репродуктори.

Разкошен бюфет с най-отбрани ястия, между които и истински руски черен хайвер, очакваше гладните гости. А в зимната градина сред палмите и вейките на кивитата се беше приютил петчленен оркестър, готов да почне да ги развлича и приканва за танц.

Приятелският кръг на Харлоу практически се състоеше от най-високопоставените десет хиляди жители на Колорадо, но към него се числяха и няколко бизнесмени от Тексас, Ню Йорк, Калифорния и Аризона.

Шарън и Вивиан имаха усещането, че направо се губят сред всички тези високопоставени особи от областта на политиката и финансите, но успяваха да уловят понякога някой възхитен поглед, когато тръгнаха да обикалят стаите, за да се запознаят с разкоша, който Джеръм предлагаше на своята годеница.

Съвсем набързо, но с много вкус и умение Вивиан беше измайсторила вечерните им рокли.

Нейната беше от светлосиня коприна с широка, малко по-тъмна пола от шифон. Горната част беше плътно прилепнала към тялото ѝ и разкриваше коприненомеката кожа на гърдите и изящните ѝ рамене.

Роклята на Шарън беше направена от блестяща черна материя, опасваше съвършеното ѝ тяло и подчертаваше почти предизвикателно всяко нейно движение. Отпред беше закопчана догоре, но затова пък дръзко разкриваше гърба ѝ. С широка сребърна шнола Шарън беше вдигнала високо на тила гъстата си руса коса, откъдето се спускаше водопад руси къдрици чак до кръста.

Двете момичета представляваха наистина вълнуваща гледка. Не една от накичените с диаманти дами, присъстващи на тържеството, с радост би се разделила с украшенията си, за да изглежда, макар и само за един ден така младежки свежа и очарователна.

А самата Бренда се носеше в това време сякаш върху розов облак и, хванала Джеръм под ръка, приемаше с доволна усмивка поздравленията и благопожеланията на гостите.

Преди два дена баща ѝ я беше отвел със самолет в Ню Йорк и я беше облякъл от глава до пети в най-скъпите и изискани бутици. Дори и сега той я глезеше прекалено и Бренда живееше опиянена от щастие, обич и охолство. Вивиан я огледа с възхита.

— Дано винаги бъде така щастлива като днес — въздъхна Шарън, която не се чувстваше твърде добре сред толкова натрапващ се разкош.

Тя предполагаше, че инертността на Бренда само ще бъде стимулирана от целия този разкош, а това един ден можеше да свърши зле.

От друга страна я развеселяваше споменът как Джеръм беше ѝ говорил неотдавна, че искал много деца. Дано поне те съумееха да раздвижат Бренда. Оркестърът изсвири туш.

— Сигурно за да не ги забравят зад палмите — подхвърли лукаво Вивиан и в този момент няколко навярно неженени младежи се втурнаха към двете момичета и ги окупираха, за да успеят да ги ангажират за танца, когато младоженците най-сетне открият бала.

Шарън и Вивиан не можаха повече да седнат. Непрекъснато ги канеха да танцуват и след един час Шарън вече мечтаеше оркестрантите най-после да обявят почивка.

Когато това стана, тя се сбогува, кимвайки на партньора си и се отправи бързо към бара през многобройни аранжирани с цветя и фонтани помещения. Имаше късмет и успя да заеме единственото все още празно столче, върху което се отпусна да откъхне.

— Една голяма студена кола с малко бакарди, много лимон и още повече лед — даде тя поръчката си на бармана.

— А за мен двойно уиски с много малко лед — прозвуча зад нея гласът на Николас.

— О, господи! — простена нервно Шарън.

В момента искаше само да я оставят на мира.

— Достатъчно е и само Николас или мистър Дъръм — той се засмя и обви ръка около талията ѝ. — Изглеждаш като олицетворение на греха — прошепна ѝ в ухото. — Влудяваш ме.

Шарън извърна глава и погледна право във воднистосините очи на някакъв младеж, който я наблюдаваше с възторг.

— Привет! — поздрави тя мило. — Тук е приятно, нали?

— О... о, да! — заекна младежът и се изчерви. — Наистина е много приятно.

— Ами забавлявайте се тогава на воля — Николас му се изсмя насреща, като ръката му с чувството на собственик обхвана бедрото на Шарън. — А ти сега — заяви той — ще си допиеш колата. Следващият танц е мой.

— Върви по дяволите! — изсъска Шарън, привличайки изненаданите погледи на другите гости. — Извинете ме — измърмори тя примирено след секунда и отпи без желание от питието си.

Да провали сватбата на Бренда със скандал беше наистина последното, което би сторила. А Николас изглеждаше така, сякаш точно това целеше.

Гневът отново се събуди у Шарън. Защо не я оставеше на мира? Наистина ли щеше да осъществи глупавата си заплаха? Е, добре, тази вечер тя щеше да се държи мило и любезно, но няма да се отклони ни на сантиметър от правия път.

„Само да не останем сами“ — помисли си тя с мрачен поглед към ръката му, която продължаваше да стои върху бедрото ѝ.

От този момент нататък Николас не се отдели от нея.

Когато оркестърът даде отново сигнал за танц, той отведе Шарън обратно в огромния хол, от който бяха изнесени всички мебели, за да има достатъчно място за гостите.

Шарън танцуваше, пазейки дистанция, но Николас скоро я притегли към себе си, тъй че тя, здраво притисната до тялото му, беше принудена да се нагоди към движенията му.

Той отново ме насилва, помисли Шарън ядосано. Защо не може да ме остави на спокойствие?

— Бих искал да престанеш да ми се съпротивляваш — пошепна Николас в ухото на Шарън — ръцете му галеха голия й гръб и я караха да настръхва.

„Само да не беше така ужасно чувствен!“ — помисли си тя отчаяно.

— А аз бих искала да престанеш да ме преследваш непрекъснато!

— Никога! — Николас се усмихна с познатия блясък в зениците.

Пръстите му галеха още по-нежно кожата й и Шарън се затрудняваше да диша равномерно и спокойно. Когато вдигна поглед, откри в очите му триумф.

„Окей — каза си горчиво. — Щом искаш така, ще трябва да се преборя с теб със собственото ти оръжие...“

Тя се дразнеше невероятно много, че Николас усеща колко силна е физическата й реакция към него и това накара сетивата й да задействат отново с прецизност.

С лека въздишка главата й се отпусна върху гърдите му. Телата им се движеха, плътно притиснати едно в друго, като Шарън съблазнително поклащаше бедрата и се притискаше към него, тъй че на Николас му секваше дъхът.

— Каква ли дяволия си измислила пак? — прошепна той на ухото й.

Смехът й прозвуча обещаващо.

— Как ти хрумна такова нещо?

Николас потисна лекия си стон, когато тя с ловко движение, на бедрата докосна гениталиите му.

— Възнамерявам тази нощ да те матирам — намигна тя предизвикателно. — Да видим дали ще се отърва от теб по този начин.

Оркестърът беше свършил мелодията. Шарън и Николас ръка за ръка зачакаха следващия танц.

— Наистина ли мислиш, че ще се отървеш от мен, ако най-сетне бъдем заедно? — попита дрезгаво Николас, когато Шарън отново се плъзна в обятията му.

— Ще видим — тя се усмихна. — Може би сега прилагам единствения начин да те довърша окончателно!

Николас я целуна по бузата и се притисна още по-плътно към нея.

— Ако продължаваш в същия дух, ще трябва веднага да идем у дома — заплаши я нежно.

— Ще трябва още малко да запазим приличие — възрази Шарън. — Докато свърши официалната част. А след това...

Тя не довърши намека си, за да разпали фантазията на Николас.

— А след това? — възбудено попита Николас. — Какво ще стане след това?

— Измисли нещо — прошепна Шарън й внезапно го захапа за меката част на ухото.

Николас я отгласна с рязко движение от себе си.

— Да седнем по-добре — каза и я дръпна от танцовата площадка.

Той почти тичаше през стаите, хванал Шарън за ръка. Покрай тихо разговарящите помежду си гости я отведе в малка стая, обзаведена в стила на френските бистра.

Шарън се отпусна задъхана върху един стол и тихо се засмя.

— Ами и ти караш с едно темпо — каза тя с неразгадаем поглед към Николас, който се настани до нея.

Той поръча нещо за пиене на забързан келнер и после се обърна към Шарън.

Тя беше фантастично красива. Всяко нейно движение говореше за скрита чувственост, която Николас се надяваше да успее най-сетне да събуди. Той изпитваше такъв копнеж по тялото й и толкова много искаше да усети кадифената й кожа с дланите си, че чувстваше физическа болка.

Този път Шарън наистина изглеждаше готова да му се отдаде. Колко податливо беше тялото й в прегръдките му.

Пот изби по челото на Николас при спомена за последния танц. И колко нежни, призивни бяха погледите, които му отправяше!

Николас не беше повече в състояние да потиска възбудата си. Устата му пресъхна, дишането му се ускори. Не можеше да се владее, трябваше да обладае Шарън.

Тя се облегна назад и се протегна доволно. Отчетливо се открояваха извивките на тялото й и Николас я загледа втренчено.

— Хайде да си вървим — проговори той с прегракнал глас.

Вече окончателно беше загубил самообладанието си. Та как би могъл истински мъж да остане спокоен при вида на толкова прелъстителна женска красота?!

Шарън го погледна за миг изненадано, после се изправи с усмивка.

Изразът на лицето ѝ не издаваше нищо от бурята, която бушуваше в нея. Какво да прави сега? Николас не изглеждаше склонен да си губи времето напразно, а Шарън пък нямаше намерение да се озове в леглото му.

От северния квартал на Мървин до жилището ѝ имаше четвърт час път. Хвърли скрит поглед към напрегнатото му лице.

Увери се, че той няма да се охлади. Имаше вид на човек, който преследва точно определена цел, и тази цел беше самата тя.

„Отидох твърде далеч — помисли си Шарън с мрачен хумор, докато крачеше с Николас към залата, — сега нищо вече няма да го спре...“

Спасението дойде в облика на Вивиан, която залитна към тях иззад една палма.

Шарън се откъсна от ръката на Николас и изтича към колежката си.

— Какво ти е, Вивиан? — попита тя тихо и я прихвана за ръка, за да ѝ даде опора.

Вивиан изглеждаше зле. Лицето ѝ беше прозрачно бледо, кафявите очи блестяха трескаво, а върху горната ѝ устна се бяха образували ситни капчици пот.

Фотографката се превиваше от болка.

— Ще те откарам у вас — прошепна ѝ Шарън. — Дръж се здраво за мен. Колата е съвсем наблизо.

Вивиан само кимна и се вкопчи в рамото ѝ.

— Какво ѝ е? — чу се гласът на Николас зад двете момичета.

Тази пауза, разбира се, не му се нравеше и Шарън му хвърли умолителен поглед.

— Мисля, че е болна — предположи тя. — Трябва веднага да си легне вкъщи.

— Ако и това не е отново някой долен трик — изръмжа той.

— По-добре си сложи очилата — нахока го Шарън. — С такива неща не се шегуват.

Вивиан скимтеше от болка.

Сега и Николас погледна загрижено момичето.

— Ще ви помогна — реши той.

Взе Вивиан на ръце и я изнесе през вратата.

Когато стигнаха до червената ѝ кола и Николас искаше да постави Вивиан на мястото до шофьора, той неволно я удари в долната част на корема. Тя извика високо и Николас още веднъж предпазливо опипа болното място.

— По дяволите! Шарън, помогни ми да заведе Вивиан до мерцедеса и да я оставя да легне на задната седалка. Трябва веднага да иде в болницата. Много прилича на остро възпаление на апандисита.

Без малко Николас да закара две пациентки в клиниката, защото Шарън се олюля, готова да припадне.

— Не се дръж така — изсъска той. — Не си толкова префинена — наистина съжаляваше, че се отнася така грубо с Шарън, но беше загрижен за Вивиан.

Шарън отново се овладя и след като напъха Вивиан в мерцедеса, Николас подкара с бясна скорост към болницата.

Когато след една седмица изписаха Вивиан, тя дори беше малко тъжна.

Операцията бе минала успешно и Шарън я беше успокоила, че Николас поема всички разходи. Досега така никой не я бе глезил.

Ежедневно пристигаха цветя от родителите и, от Николас и Джеръм.

Колегите и Шарън също я бяха посещавали всеки ден и ѝ бяха носили сладкиши и други фантастични лакомства.

Очевидно инцидентът не бе помрачил сватбата на Бренда и Джеръм, защото и двамата увериха Вивиан, че са научили едва на следващата сутрин за операцията.

Шерифът Кейн избърса с въздишка потта от челото си.

Въпреки че септември отиваше към края си, над града все още тегнеше потискаща задуха. Тя предизвикваше агресивност и у хора, и

у животни и създаваше прекомерна заетост на служителите му, които даваха наднормени часове.

Само за последната нощ ги бяха повикали десетина пъти заради побой, един избягал бик и някакви смутители на реда.

Такива повиквания обтягаха нервите им, а и напрегнатата атмосфера в участъка не беше кой знае колко по-лека.

Кейн се затътри по коридора, за да си вземе още едно кафе. Разбира се, автоматът отново се беше повредил и настроението му падна още няколко градуса под нулата.

За всякакви глупости в този град се намираха пари, само не и за ремонт на полицейския участък. А Кейн нямаше право дори да се оплаче. Защо кметът Харлоу му плащаше допълнително към мизерната заплата още 3500 долара, в замяна, на което искаше да не го безпокоят с такива неприятни неща като строежа на нов участък или пък с недоволството на служителите.

Харлоу настояваше за абсолютно спокойствие в града.

Заедно с 2500-те долара от Николас Дъръм и около хилядата долара — подкупи от различни градски големци — Дейвид Кейн прибираще в джоба си значителна сума пари, които му осигуряваха един доста приятен личен живот.

В последно време обаче на Кейн не му стигаше времето за този тъй наречен „личен живот“.

В града вреше и кипеше и причината не беше само в необичайната горещина. Кротките граждани на Мървин сякаш бяха обхванати изведнъж от някакъв революционен вирус. Все още тази болест не се проявяваше в открити демонстрации, но това беше само временно, защото неприязънта на мнозинството с всеки изминал ден все по-осезаемо шибаше право в лицето Кейн при обиколката му из града.

Телефонните обаждания на Харлоу и Дъръм доказваха, че шерифът не се заблуждаваше и той почна да се кае, че на времето се беше поддал на щедрите „дарения“ на двамата.

Кейн седна на бюрото си и подпря глава с ръцете. И тъй, трябваше да отстрани жената на кмета от града, да вразуми някои членове на „Гражданската инициатива“, да попречи на дейността на

председателите й Питър Манилоу и Ивенджалийн Милър, както и на онази журналистка от „Мирър“.

Кейн се изсмя злобно. Как си представяха господата всичко това? Той ли трябваше да вади горещите кестени от огъня, които самите те бяха хвърлили вътре?

Да застави Бети Харлоу да напусне Мървин, не беше кой знае какво, но да накара членовете на „Гражданската инициатива“ да млъкнат, това беше трудна работа. Той, Кейн, още преди години беше предупреждавал, че организацията се разраства застрашително. Но предупреждението му беше накарало Харлоу и Дъръм само да се усмихнат снизходително.

Сега вече беше твърде късно да се предприеме каквото и да било срещу тях, но господата бяха прогледнали и се бяха уплашили. И той, Кейн, трябваше да поеме всичко върху себе си.

Това означаваше да действа предпазливо и умно, защото симпатиите на гражданите на Мървин стояха несъмнено на страната на „инициативата“. Лесно можеше да се стигне до открито недоволство, ако Кейн действаше неумело, а това той не трябваше да допусне на никаква цена.

Харлоу страшно мразеше градът му да заема своя позиция, да се нарушават спокойствието и редът.

Той беше толкова горд от факта, че може да се похвали с най-ниския процент престъпления в цялата област и че Мървин се славеше като най-честният град в цял Тексас. Тази слава Харлоу искаше да запази каквото и да костваше това.

Кейн се изправи отново избърса потта от челото и тила си, която се стичаше на струйки. После протегна лявата си ръка и натисна копчето на пулта пред себе си.

— Лейтенант Кларк да се яви незабавно в кабинета ми! — излая гласът му в микрофона.

Нека и Джим Кларк си наблъска главата над предстоящите задачи, нали и той получава 5% от допълнителната задача, която Кейн вземаше от Харлоу и Дъръм.

Беше дошло времето и Кларк да засвидетелства благодарността си към Кейн. Можеше да започне с Ивенджалийн Милър и Бети

Харлоу.

Шарън вървеше подир келнера през изискания ресторант. Хънтър Суифт и тя често се срещаха тук за обяд, тъй като и на двамата им допаднаше спокойната обстановка на заведението.

Беше прекосила почти половината помещение, когато откри Хънтър на една от масите.

Шарън внезапно се закова на място. Видя, че Хънтър не е сам. До него седяха Николас Дъръм и някаква фрапантна брюнетка. Първият ѝ импулс бе да се обърне и си отиде. Не искаше да се среща с Николас.

От първата им среща насам той ѝ беше създавал само безпокойство и тревоги. А опитите му за сближение бяха подействали опустошително върху душевния ѝ мир.

Но после Шарън се успокои и се отправи усмихната към тримата.

Когато се приближи, Хънтър и Николас станаха учтиво. Шарън имаше усещането, че лицето на Хънтър е леко почервенияло. Той я погледна настойчиво.

— Ето те и тебе, скъпа. Вече си мислех, че гонитбата на някоя сензация ще ти попречи да обядваш днес — той се засмя малко нервно и предложи стол на Шарън.

— Може ли да ти представя Арлин Кроуфърт и мистър Николас Дъръм? Арлин, сър, това е мис Шарън Филдинг — млада журналистка.

Шарън дари Арлин със сърдечна усмивка, докато приветства Николас само с кратко кимване. Дори и то надвишаваше силите ѝ, защото присъствието на Николас караше стомаха ѝ да започне да се свива. Тя седна с омекнали колене и се помъчи да прикрие вълнението си.

Арлин Кроуфърт беше изключително атрактивна жена.

Опитвайки се да скрие предпочитанието си, Шарън започна оживен разговор с Арлин.

Но все пак не можеше безкрайно да изключва мъжете.

Николас се подсмиваше доволно.

„Ние сме чисто и просто марионетки! — помисли си Шарън. — А на него му доставя удоволствие да дърпа конците“.

Николас седеше непосредствено до нея и Шарън разбираше, че в негово присъствие ще ѝ бъде трудно да запази що-годе бистра главата си.

— Как си? — попита я с дистанцирана любезност.

— Отлично, откакто не ми тровиш живота — просъска Шарън, но се усмихна любезно за прикритие пред Хънтър.

— Вие се познавате? — каза той, но някак не много учудено.

— Да, вече имаме служебно вземане-даване един с друг — отговори бързо Шарън, преди Николас да може да издаде пред Хънтър някои подробности.

Не искаше да допуска Николас да ѝ проваля новата връзка, макар и да не държеше особено на Хънтър.

Познаваше го от година. Хънтър беше някогашен съученик на Джеръм, който един ден го беше довял на някакво парти в редакцията.

След раздялата си с Джеръм Шарън се срещаше понякога с младия мъж, за да заглуши в себе си крещящата пустота, но той не можеше да се превърне в нещо повече за нея от едно блудкаво приключение.

Хънтър също не си даваше много труд да играе по-голяма роля в живота на Шарън. Стигаха му малкото срещи, при които можеше да се грее на лъчите на нейната популярност и красота. За повече не настояваше и тя му беше благодарна за това.

Хънтър не прояви повече интерес към подробности и се задълбочи в разговор с Арлин, тъй че Шарън нямаше никакъв шанс да се изплъзне от Николас.

Изглежда Хънтър и Арлин си бяха допаднали и по време на чудесния обяд продължиха да разговарят изключително един с друг, докато Николас и Шарън седяха мълчаливо.

— Мислиш ли, че ще им направи впечатление, ако ние двамата се измъкнем оттук? — попита тихо Николас, когато стигнаха до десерта.

Шарън, която и без това беше изгубила апетит поради присъствието му, бутна недокоснатия сладолед далеч пред себе си.

— Хайде да изчезваме — подкани я още веднъж Николас.

Шарън с удоволствие би му дала да се разбере, но за съжаление беше невъзможно в препълнения ресторант, защото щеше да събуди

нежелателно внимание. И без това вече беше си имала достатъчно неприятности с Николас.

— Дръж си устата! — изсъска тя и се зае отчаяно да рови с лъжичка сладоледа си, макар че всяка хапка би заседнала в гърлото ѝ.

От време на време поглеждаше към Хънтър, който се забавляваше отлично с Арлин Кроуфърт. Беше наистина учудващо, колко много имаха да си казват двамата след едно толкова кратко познанство.

Николас също наблюдаваше девойката. За разлика от Шарън той изглеждаше доволен от развоя на обяда. Беше седнал удобно на стола си и оглеждаше с вид на победител останалите.

Леко съмнение се зароди у Шарън и тя реши да попита по-късно Хънтър откъде познава Николас.

— Каза ли ти вече Хънтър, че ще работи за мен? — осведоми се привидно невинно Николас и се усмихна с подла усмивка. — За съжаление ще трябва да замине за известно време в клона ни във Филаделфия, но мисля, че няма да имаш нищо против.

Усмивката му стана още по-непоносима и Шарън успя с голямо усилие да се овладее, за да не направи нещо неразумно в гнева си.

Но Николас още не беше приключил със своите подлости.

— Ще го придружи Арлин. Е, той сам ще ти разкаже всичко това.

Шарън беше чула вече достатъчно. Тя пое дълбоко дъх и погледна право в усмихващото се лице на Николас.

— Радвам се, че си си същия — каза тя толкова високо, че можеше да я чуят всички наоколо. — След смешните ти любовни обяснения вече бях почнала да си мисля, че може би си се променил към добро. Сега обаче съм спокойна. Слава богу, че си си останал все същият негодник, все същият покварен до мозъка на костите Николас Дъръм, какъвто винаги си бил — тя стана, кимна бегло към Хънтър и Арлин и понечи да си върви.

Но нещо много силно я накара да сложи капак на казаното дотук.

— Едно нещо би ме интересувало все още, Николас — поде тя с меден гласец и без да понижи тона. — Как си могъл като бебе да изпълзиш от контейнера с боклук?

Шарън не изчака отговора на Николас.

Завъртя се на пета и изтича от заведението, оставяйки неловко мълчание подире си.

„Защо всяка среща с Николас трябваше да свършва като земетресение с висока степен на поражение?“ — питаше се отчаяно Шарън, докато пътуваше в малката си кола към дома.

Защо Николас продължаваше да я дебне?

Можеше ли един мъж да се чувства наистина толкова наранен, ако някой го е предпазил някога от извършването на глупост?

Но самочувствието на Николас сигурно беше толкова преувеличено, че дори и такива безобидни поражения като в Аспен не му даваха мира, докато не унищожи причинителя им.

„След изпълнението ми в ресторанта мога да очаквам и завеждане на дело за обида на обществено място“ — помисли си Шарън с известна доза мрачен хумор.

Но и това не биваше да я накара да подвие опашка.

Николас Дъръм щеше още често да се сблъсква с бурния й темперамент.

„И един ден ще спечеля!“ — закле се Шарън и натисна така енергично спирачката, че гумите изсвистяха.

Шарън спря колата малко преди разклонението за Мървин.

Намираше се на възвишение, от което можеше да се види целият Грийн Вали.

Името не подходдаше вече на местността, защото там, където по-рано се гушеха малки ферми и къщички и се виждаха ливади и поля, сега се издигаха до небето огромни фабрични комини и административни сгради.

Върху угарите изникваха производствени халета, а там, където преди беше селището на пенсионерите, сега шетаха багери, за да подготвят терена за фармацевтичния концерн, който в скоро време щеше да се настани тук.

Шарън не възразяваше по принцип срещу прогреса. Знаеше, че нито един фермер не може да живее вече само с дохода от земята си, но което се извършваше тук с Мървин, не беше прогрес, а връщане към феодализма.

Градът беше вече обкръжен от фабрики. Но това вече не стигаше — купуваха се нови земи, за да се построи върху тях ново промишлено предприятие, да се даде простор на някой нов концерн.

Гражданската инициатива не се бореше против изглаждането на фабриките въобще, а против начина, по който те се създаваха.

В едни случаи с помощта на саботажни акции фермерите се довеждаха до фалит, за да им се изкупи земята след това почти без пари. В други случаи пък се унищожаваша безогледно ценни растителни видове. И тогава на гражданите на Мървин се обещаваха прехрана, само и само да продадат парцелите си, макар че отдавна се знаеше, че концерните идваха със своите работници.

Погледът на Шарън се премести към широкото шосе, което водеше в индустриалната зона. Асфалтът блестеше като сребро в светлината на обедното слънце.

Преди шосето представляваше добре отъпкан полски път, който беше обаче прекалено тесен за товарните камиони, докарващи и откарващи суровини и готова продукция.

Съвсем неочаквано за гражданите, преди две години този път бе разширен. При това просто бяха отрязали по няколко квадратни метра земя от дворовете, като досега никой не беше получил никакво обезщетение.

Всички молби бяха изчезнали по мистериозен начин, тъй че повечето от оцетените се отказаха от борбата.

Гражданската инициатива беше открила в чии джобове бяха отишли парите за „откраднатата“ земя, знаеше и имената на съветниците, които се бяха обогатили неимоверно много, и държеше в ръцете си редица доказателства, които щяха да счупят главата не само на кмета Харлоу.

Когато следващия четвъртък вечер се проведе третото градско събрание за годината, то обещаваха да стане едно от най-бурните от създаването на Мървин досега.

Шарън въздъхна и запали двигателя.

Впрочем стоеше под въпрос, дали събранието щеше да може да се проведе с участието на ръководните членове от „инициативата“. Събитията през последните дни бяха показали, че некоронованите глави на Мървин нямаше да залагат повече на заплахите, а щяха да минат към масирано изнудване.

Началото на битката бе провъзгласено с едно претърсване, проведено по обяд в колежа „Сент Патрик“.

Точно лейтенант Джим Кларк — малък, жалък подлизурко, когото Шарън презираше от сърце — беше открил в шкафчето на Лорънс Милър около 250 г. чист кокаин.

След протеста на съучениците му и под смутените погледи на учителите Кларк беше отвел шестнадесетгодишното момче подобно на трофей. При това сигурно не беше случайност, че този Лорънс Милър е син на Ивенджалийн Милър — втората председателка на Гражданската инициатива. Но това, разбира се, не беше доказуемо...

Шарън отби колата по главния път за Мървин.

Всъщност от десет минути трябваше да се намира в редакцията на „Мирър“, но разговорът с Тифани Делтън се беше проточил повече от очакваното. Шарън устоя на изкушението да вдигне стрелката на спидометъра над 50 мили, защото не искаше да дава възможност на шерифа Кейн или на неговите служители да я глобяват.

И наистина при следващото отклонение се появи някаква кола. Тя остави Шарън да мине и после бавно я последва.

В този момент Шарън разбра, че е дошъл нейният ред да изпита ударите на властващите.

Ивенджалийн Милър се безпокоеше за сина си, който от 32 часа се намираше в окръжния затвор. Питър Манилоу беше попаднал в някакво сбиване и от шест часа лежеше в болницата „Сейнт Мемориъл“ в Хюстън. Шарън беше любопитна да узнае какво гласяха за нея.

Полицейската кола се приближи. В огледалото за обратно виждане Шарън различи лицата на полицаите — лейтенант Кларк и Джон Карера — и двамата еднакво вятърничави. Значи те си поделиха задачата. Това означаваше, че шерифът Кейн беше насочил към нея „най-добрите“ си хора.

Колата даде знак за изпреварване и Шарън подкара малкия си автомобил в края на платното, за да им остави достатъчно място.

Въпреки това полицейската кола се приближи до нея и щом се изравниха, Кларк натисна газта и застана така плътно до нея, че задният му калник почти одраска радиатора на нейния автомобил.

Полицаите спряха внезапно и Шарън мислено благодари на механика си, който преди няколко дена беше сменил и регулирал спирачките, защото това я спаси от провокираното сблъскване.

Лейтенант Кларк се приближи с разтворен бележник, присвити очи и кисела физиономия.

— Знаете ли, че превишихте допустимата максимална скорост?
— изграка той, когато Шарън смъкна страничното стъкло.

Тя му подаде документите си и се подготви вътрешно за най-лошото, но Джим Кларк хвърли само един презрителен поглед върху шофьорската ѝ книжка, пхнатата в пластмасова калъфка.

— Имам най-строгото указание да ви придружа до мистър Дъръм — заяви той със зле прикрита неприязън в гласа. — Ще се подчините ли на това нареждане, или трябва да ви задържа заради оказана съпротива на длъжностно лице и нарушаване правилника за движение?

Шарън гледаше слисано шофьорската си книжка.

„Какво ли означаваше сега пък това? Защо Николас я отвеждаше в кабинета си, използвайки полицията? Кланът на тримата трябва да е намислил някаква специална подлост, щом той действаше така официално против нея.“

Но нямаше време за размисъл. Един поглед към лицето на Кларк ѝ показва ясно с какво удоволствие би я откарал на мястото с белезници и насочен пистолет.

Шарън прибра талона в джоба на сакото си и кимна на своя противник.

— Да тръгваме тогава.

Физиономията на лейтенант Кларк стана още по-кисела, но той се обърна и тръгна към колата си.

Противно на очакванията те не поеха по пътя през града, а го заобиколиха в широка дъга, минавайки край огромните строителни изкопи, от които трябваше да израсне новият фармацевтичен концерн.

Зад тях шосето правеше остър завой и преминаваше в тесен полски път, който водеше повече от миля разстояние през плодородна земя, върху която в най-скоро време щеше да израсне селището за новите работници, доведени от Бостън за новия „Кемикъл Индъстрис“.

Този път най-неочаквано се вливаше в друго, добре асфалтирано шосе, край което се простираше аристократичният квартал на Мървин, в края пък на който, в изискана самота, господстваше имението на Дъръм.

Полицейската кола спря и Кларк даде знак на Шарън да продължи по-нататък без него.

Значи посещението все пак не беше така официално.

Но въпреки това тя нямаше никаква възможност за бягство, защото от своето място Джим Кларк можеше да наблюдава целия път.

Шарън обаче съвсем и не мислеше за бягство, тъй като беше прекалено любопитна да разбере какво я очаква в дома на Николас.

Вилата беше построена в стила на ония времена, когато се е забогатявало от нефт и добитък — с белоснежна дървена фасада и пъстри ленти пред прозорците.

Около едноетажната, Г-образна сграда се простираха лехи с пищни розови храсти, чиито цветове разпръскваха аромат, който се носеше почти из цялата околност.

Жив плет от чимшири пазеше терасата й елипсовидния басейн от любопитните погледи, а тревната площ, леко спускаща се към шосето, изглеждаше така, сякаш поне десетина градинари всеки ден грижливо я разчесват.

Всичко беше така поддържано и някак неизползвано, като че ли бе фотос от „Красота в дома“ — списание за хора с по-изискани претенции.

До сребристосивия ягуар малката кола на Шарън изглеждаше направо мизерна, когато я паркира пред къщата.

Някъде в дълбочината на дома се чу нисък гонг, когато тя натисна кръглия бутон от месинг, украсяващ внушителната входна врата.

Веднага след това порталът се отвори и една камериерка в изискано черно облекло пропусна Шарън да влезе.

Вътрешността на вилата потвърждаваше онова, което градината обещаваще. Навсякъде студена белота с художествена обковка от месинг, смекчавана само от високите стайни растения, които вирееха чудесно в светлото обкръжение.

Шарън имаше много малко време да се огледа в тази луксозна зала, защото камериерката се появи отново, за да я отведе при Николас.

Той я очакваше в хола, намиращ се в непосредствено съседство със залата и отделен от нея само посредством стъклена стена, пред която се издигаха огромни палми.

Тук също преобладаваха белият цвят и месингът. Само тежките мебели в къта за сядане в средата на помещението излизаха със своето

зелено от тази рамка.

Николас стоеше изправен до прозореца, заемащ почти цялата предна стена, и поливаше с почти любовно умиление някакъв филодендрон, висок метър и половина с плътни, прорязани листа.

При влизането на Шарън Николас постави каната върху една малка масичка до цветята и се обърна.

В очите му имаше нещо като радост от срещата, която премина в неприкрит интерес, щом погледът му обхвана цялата Шарън. Тези очи не пропускаха нищо — те докосваха, опипваха, плъзгайки се от начервените устни до жълтата къса блузка с презрамки, чиято тънка материя ярко очертаваше контурите на стегнатия ѝ бюст.

Погледът му се застоя един момент там, после пробяга по тесния ханш и дългите ѝ стройни крака, обути в много тесни дънки, обвиващи ги като втора кожа.

Заради горещината Шарън не носеше чорапи. Босите ѝ крака бяха в кокетни сандалети, от които лакираните ѝ нокти проблясваха като черешки.

Искаше ѝ се да беше избрала по-небиещ на очи лак, защото вниманието на Николас бе привлечено точно от тях.

Когато най-сетне можа да се откъсне от външността ѝ и заговори, гласът му прозвуча пресипнало.

— Хубаво е, че прие поканата ми. Ела да седнем на терасата, там е по-приятно през този сезон на годината.

Шарън се изправи, при което блузката ѝ се вдигна още по-нагоре и оголи част от корема ѝ. С това свое движение тя отново насочи вниманието на Николас към опнатия си бюст, който и без това трудно би могъл да остане незабелязан.

Реакцията на Николас беше такава, че от любопитство, придружено от смущение, не знаеше накъде да погледне по-напред.

— Не можеш ли да ми кажеш кратко и ясно какво искаш от мен? — предложи Шарън, на която в този момент ѝ се щеше да е далеч оттук.

Погледите на Николас я объркваха повече, отколкото искаше да признае пред себе си. Внезапно се върна и споменът за целувките му, а това засили объркването ѝ до нетърпимост.

Отгоре на всичко той се приближаваше към нея. След всяка негова крачка сърцето на Шарън ускоряваше ударите си. Когато спря и

почувства горещия му дъх, тя беше вече неспособна дори да мръдне.

И тогава се случи онова, от което тя през цялото време неизразимо много се беше страхувала и което същевременно до болка беше желала.

И двамата потънаха в тази целувка като умиращи от жажда във водите на оазис.

Огънят, който взаимно бяха разпалили в Аспен, сега избухна отново — още по-буен, защото беше чакал храна прекалено дълго.

В главата на Шарън нямаше място за каквато и да било ясна мисъл. Кръвта ѝ бушуваше все по-силно и по-силно. Това, разбира се, не оставаше скрито за Николас. То го очарова.

Николас Дъръм обгърна рамото ѝ с ръка, когато заедно минаха през стаите.

Шарън плътно се гушеше до него, усещаше играта на мускулите му до тялото си и тя я възбуждаше още повече. Беше фантастично изживяване и когато Николас я привлече в прегръдките си в огромната зала, Шарън, блажена, забрави всичко около себе си.

Тя не виждаше нищо от луксозното обзавеждане, усещаше само устните на Николас върху своите, ръцете му, които настойчиво и същевременно нежно изследваха тялото ѝ.

Страстта на Шарън нарастваше, а с нея и желанието ѝ да го възбуди по същия начин.

Николас сякаш отгатна тайните ѝ желания. Той бързо я вдигна на ръце и я отнесе нагоре по стълбата в своята спалня.

Шарън въздъхна щастливо, когато я пусна върху меките завивки.

Тя държеше очите си затворени — съсредоточи се изключително върху мъжа. Ръцете му започнаха внимателно да я разсъбличат.

Щом остана гола пред погледа му, Николас не можа да удържи възклицанието си. Гледката го омагьосваше.

— Ти си красива, много красива!

В гласа му се чувстваше възбудата, която изваяното ѝ тяло разпалваше у него.

— Не казвай нищо... — прошепна Шарън. — Само ме люби. Дръж ме здраво, много здраво...

Искаше да го притегли към себе си, но Николас бързо се освободи от ръцете ѝ.

С чевръсти движения свали дрехите си, а после с наслада се изтегна до Шарън.

С върховете на пръстите си почна бавно да проучва нежната ѝ кожа. Тя тихо простена, когато ръката му докосна горещата коприна между бедрата ѝ.

Николас се приведе над нея и това, което дланите му бяха галили, сега беше във властта на нежните му целувки.

Шарън извиваше тялото си при тази пълна с обич, възбуждаща нежност. Гърчовете и стоновете ѝ довеждаше страстта у Николас до екстаз.

Внезапно, когато Шарън си мислеше, че не ще издържи нито секунда повече, Николас преустанови фината си игра. Нямаше нужда от думи между тях, за да разбере Шарън, че той иска да се наслади още малко на чудесното усещане, преди да я обладае.

И сега Шарън подхвана с ръце и устни същата игра с тялото на Николас, както неговите преди малко.

Инстинктивно тя усети, че дишането му се ускори, а юмруците му заудряха по леглото, докато нейното развихрено въображение изнамираше все нови и нови вариации на любовната наслада.

Тези докосвания вероятно биха накарали някой по-неопитен любовник да сложи прибързан край на интимното изживяване — Николас обаче умееше да се контролира.

Когато възбудата им достигна кулминацията си, той се оттласна от мястото си.

Тялото на Шарън под него беше готово да го приеме, но Николас не бързаше. Първо я гали до насита — галеше, целуваше с опиянение прекрасните ѝ гърди, докато тя се изви под него, надигна се и му поднесе тялото си. Едва тогава той проникна в нея — мощно и дълбоко, притискайки здраво ханша ѝ в силните си ръце.

Шарън не знаеше, че вика. Тя се намираше в състояние на пълно разпадане на сетивата, в което нищо вече не е действително.

Струваше ѝ се, че препуска със скоростта на светлината към някаква неизвестна цел и губеше все повече от земното си тегло...

Най-сетне, най-сетне достигна върха! В ядрото на женствеността ѝ сякаш изригваше вулкан. В продължение на секунди се носеше някъде извън времето и пространството, преди, тръпнеща от блаженство и нега, бавно да се върне на земята.

Тя отвори очи.

В стаята гореше лампа с приятна дрезгава светлина, потапяща огромното помещение с тежките, тъмни мебели в тайнствен сумрак.

Главата на Николас лежеше върху гърдите ѝ, дишането му беше на пресекулки, като след надбягване, и тялото му изведнъж ѝ натежа.

Шарън се раздвижи, искаше да се дръпне настрана, но Николас я задържа със силата на своя мъжки плам.

— Остани — промърмори той сънливо. — Още само един миг, искам да чуя сърцето ти — той пое дъх, а езикът му докосваше остриите върхове на гърдите ѝ.

Така те лежаха още известно време, отдадени на приятната леност, която ги беше завладяла, докато краката на Шарън изтръпнаха.

— Почваш да ми тежиш — каза тя със стон.

Николас тихо се засмя. Смахът му прозвуча щастливо и малко подигравателно.

Той се търкулна настрана и притегли Шарън в обятията си.

Сега тя лежеше върху гърдите му като в топло гнездо, което принадлежеше само на нея.

— Щастлива ли си? — попита Николас шепнешком.

Шарън беше твърде унесена, за да му отговори. Тя искаше още малко да се наслади на приятното усещане, което ѝ даваше тази прегръдка. Затова само кимна и се сгуши още по-плътено до топлото, силно тяло на мъжа.

Николас грижливо придърпа чаршафите върху ѝ, преди да се отпусне на възглавницата.

За разлика от Шарън той не изпитваше нито умора, нито леност. Любовната страст отзвучаваше бавно. Беше се наслаждавал на това изживяване сякаш му бе за първи път. Беше изпитал нещо, на което нямаше смисъл да дава някакво име, защото то бе още толкова младо, толкова ранимо.

Имаше много жени в живота си, но нито една не го беше дарявала с това, което сега бе изживял с Шарън.

За първи път искаше да притежава една жена изцяло, а не само нейното тяло. Искаше тя да остане с него, да се събуди на следващия ден до него, да му разказва всичките си малки и големи проблеми — накратко, да знае всичко за нея.

Вълна от неизразима нега го заля целия, когато погледна лицето на жената, заспала върху гърдите му.

Шарън приличаше на малко момиче. Бузите ѝ бяха по-розовели от съня, очите зад притворените клепачи се движеха — признак, че сънува.

Какво? Може би него?

Тя беше забележителна, пълна с изненади, които Николас тъй много искаше да разгадае. И имаше съблазнително тяло, което отново го възбуждаше.

Но Николас потисна това свое желание. Не искаше да събужда Шарън, защото се боеше да не си отиде. А той желаше Шарън да остане при него.

Нека Мървин да си говори колкото си иска, когато я видят да излиза от дома му — на него му беше абсолютно безразлично.

Внимателно, за да не стресне Шарън, Николас протегна ръка към ключа на лампата и загаси осветлението.

Остана още дълго да лежи буден в уютния мрак на стаята и да се вслушва в тихото дишане на любимата жена.

„Аз съм щастлив!“ — беше последната мисъл, преди Николас да потъне в дълбок сън.

Вечерният здрач се беше спуснал като червен воал над земята, а през отворения прозорец в стаята нахлуваха благоуханията от съседните градини.

Шарън се събуди, сгушена в Николас. Усещаше омайния аромат на розите, които едва привечер разкриваха благоуханието си в пълната му сила, и пазеше в сърцето си щастливия спомен от томителните ласки.

Тя продължи известно време да лежи неподвижно, отдавайки се на безумната илюзия, че тя и Николас представляват съвсем нормална двойка, в чийто живот не съществуват политически различия: Николас беше дребен предприемач, който ходи ден след ден в своята кантора, докато тя самата... На това място мечтата свършваше.

Шарън се дръпна от Николас и се изправи. Не, за нея не съществуваше нищо друго, освен точно тази професия, която упражняваше, а и Николас не би могъл да се превърне в дребен чиновник. Двамата бяха заели своето място в живота и техните

позиции бяха толкова различни, че не беше възможно да се получи истински духовен и политически контакт.

Казано ясно: те говореха различни езици, не се разбираха и липсваше основа за общ житейски път или поне за една по-здрава връзка.

По пода, в живописен безпорядък, бяха разхвърляни дрехите на Шарън.

Тя стана колкото бе възможно по-тихо и се помъчи да се измъкне от леглото, но преди още да успее да стъпи с единия си крак на пода, ръката на Николас я обхвана като стоманена скоба.

За момент Шарън зарита безпомощно из въздуха, после падна отново върху леглото — право върху гърдите на Николас, който веднага я прегърна.

— Остани — промълви той нежно, с глас още сипкав от съня.

— Не мога — Шарън се опита да се измъкне от обятията му, но ръцете му я стиснаха още по-здраво. — Моля те, Николас — премина Шарън към ласкави увещания. — Трябва най-сетне да стигна в редакцията. Питър Марктън ме очаква от часове.

— Питър знае, че си при мен — отклони Николас опасенията й. — По-рано от утре сутринта няма да те очаква в редакцията.

Последното изречение бе причина у Шарън да зазвънят хиляди алармени звънчета.

С един замах тя се отскубна от ръцете на Николас и скочи на крака.

— Ако си въобразяваш, че можеш да ме изнудваш по този начин, горчиво се лъжеш — избухна тя, докато търсеше дрехите си. — Защото ми е абсолютно безразлично дали всеки в Мървин ще узнае, че съм спала с теб. Това не променя нищо, абсолютно нищо в моето политическо становище по отношение на теб.

Николас продължаваше да лежи в леглото, напълно слисан от гневната тирада на Шарън. Освен това не разбираше нито дума от онова, което тя му отправяше като обвинение, докато ожесточено се бореше с дънките си.

— Марктън може да го отпечата утре в сутрешното издание на вестника, ако ще и с огромни букви — това въобще не ме засяга! — продължаваше да негодува Шарън. — Аз си запазвам възгледите и

убежденията. Няма да се оставя да ме принудите да върша неща, които не са редни, които...

— За какво, за бога, говориш? — ядосаният му вик прекъсна гневния взрив на Шарън.

Тя спря да се бори с дънките, които сякаш имаха само един крачол, и изгледа Николас, който вече беше станал.

— Говоря за това, което се случи между нас — каза тя малко по-спокойно. — И за това, че твоите планове, за съжаление, няма да се осъществят.

— Какво знаеш ти за моите планове? — попита Николас недоверчиво.

Той беше застанал съвсем близко пред Шарън, с особено неразгадаем блясък в тъмните си очи.

Тя искаше да се обърне, за да избяга от този поглед, но Николас я държеше здраво.

— Възможно ли е да си въобразяваш, че съм инсценирал тази любовна сцена само за да мога да те изнудвам? — попита я със странно променен глас, при което блясъкът в тъмните му очи се засили.

Шарън преглътна мъчително.

Ако само Николас не я гледаше по този начин! И без този нежен поглед ѝ беше страшно трудно да се раздели с него.

— Да, така е, така мисля — отвърна тя бързо, за да приключи въпроса.

За момент настъпи ледено мълчание, после Николас свали ръцете си и се извърна.

— За разлика от теб аз съм в състояние да забравя всичко около себе си, щом обичам — и на първо място служебните неща.

Шарън имаше чувството, че всяка дума на Николас е плесница. Искеше ѝ се да избяга, но всичкото, на което се оказа способна, бе да остане на мястото си и да гледа сърдития гръб, под чиято гладка кожа трептяха мускули.

— Бях повярвал, че и ти ще можеш да отделяш тези неща и да ги приемеш такива, каквито са, но очевидно съм се лъгал.

Шарън сви ръце в юмруци от гняв и отчаяние. Как смееше Николас да я обвинява, да оставя Черния Петър у нея? Та нали той

беше този, който предизвика всичките ѝ съмнения и подозрения в почтените му цели?

— Колко благороден си, все пак! — извика тя, стараейки се да придаде подигравателен тон на гласа си. — Страшно добър и чистичък. Добро момче. Направо бих повярвала на ролята ти, ако не те бях виждала и в друга светлина.

— Защо в личния си живот не можем да се отнасяме един с друг като разумни хора? — изкрещя ѝ Николас, изгубил самообладание. — Окей, ние сме политически врагове, имаме, различни обществени възгледи, но в личния си живот нека се разбираме — той се беше обърнал и гледаше Шарън с отчаяние, но и с яд.

Шарън внезапно започна да зъзне. Не знаеше дали се дължи на променената ситуация, на необичайната обстановка в стаята или пък на това, че не беше успяла да облече нищо друго, освен бикините и смешната си блузка. Във всеки случай, изпита желание да се върне отново в топлата прегръдка на Николас, където можеше да се скрие. Но с това беше свършено, не биваше да се повтаря.

— И в личния си живот не се погаждаме — каза тя тихо и навлече дънките, които този път не ѝ създаваха затруднения. — Искам да ти напомня само за Бети Харлоу.

Гневът върху лицето на Николас с един замах отстъпи място на смущението. Той се сви в себе си.

Думите на Шарън му припомниха щекотливата ситуация, в която се намираше в момента, и го накараха същевременно да изпита какво означава да те заболи душата.

Беше по-лошо от всичко преживявано някога от Николас. Имаше чувството, че е застанал — дребен, мръсен, дори безсмислен, пред огромния куп подлости, които до този момент беше считал просто за незначителни нарушения, подобни на преждевременното стартиране при смяна на светлината на светофара. Точно тези „дребни нарушения“ му преграждаха сега пътя към единственото, което желае наистина с цялото си сърце.

Би ли могъл някога да стигне до Шарън?

Николас замаян поклати глава. Бяха го връхлетели доста мисли, които бе оттласквал седмици от съзнанието си. А прозрението, че обича истински, с всяка фибра на съществуването си — му подежда като физически удар.

Беше принуден да наблюдава безпомощно как Шарън взема чантата си, премята дългата си коса със свойствения ѝ неповторим жест през рамо и се отправя към изхода.

— Шарън!

Това тихо повикване напомняше вик от болка. Тя се спря, но не се обърна.

— Шарън, искаше ми се ние да не сме ние! — гласът му беше пресипнал от болка.

Тя кимна, без да го поглежда.

— Но ние сме такива, каквито сме и сме длъжни да следваме своя път — отвърна тя.

— Мога да те запазя — Николас се приближи. Шарън усещаше всяко негово движение зад себе си. — Мога да те пазя, но не мога да направя нищо за твоите приятели.

Тогава Шарън се обърна. Върху лицето ѝ се беше отпечатал блед отблясък от нежните чувства, които изпитваше към него.

— Твърде късно е, Николас — заяви тя тъжно. — Все едно какви машинации ще измислите ти и твоите приятели, документите отдавна вече са в Далас. Можете само да си влошите положението.

С тези думи Шарън напусна стаята. Николас се отпусна изтощен върху един стол и остана сам, скрил лице в ръцете си, без да предприема нищо.

Само преди няколко часа ужасяващата вест, която му беше съобщила Шарън, щеше да го накара веднага да мине към действия. Сега това вече не го интересуваше.

Да става каквото ще. На Николас му беше напълно безразлично... Боговете прекалено дълго бяха изсипвали върху него рога на изобилието, сега трябваше търпеливо да понесе обстоятелството, че ще му плюят в лицето.

Шарън се събуди от противното бръмчене на телефона, което наистина бе тихо, но затова пък още по-неприятно се врязваше в съня ѝ.

Тя потърси пипнешком апарата и се обади, все още замаяна от съня.

— Сградата на дружеството ни гори!

В гласа на Ивенджалийн се чувстваха сълзи и такъв панически страх, че Шарън веднага се отърси от съня си.

— Идвам! — викна тя в слушалката, докато с едната си ръка вече беше сграбчила дънките, захвърлени до леглото.

Клубът на Гражданската инициатива се помещаваше в стара плевня, която членовете ѝ постепенно бяха стегнали и реставрирали с много обич и желание.

Още докато Шарън излизаше от жилището си, едно огнено сияние на небето потвърди страшното известие на Ивенджалийн.

Имаше чувството, че цял Мървин е излязъл да види ужасяващата гледка. На Шарън ѝ бе необходим почти половин час, за да измине пътя, който иначе би ѝ отнел само десетина минути до мястото на пожара.

Откри Ивенджалийн сред група други членове на инициативата, които се събираха, утешавайки се взаимно — с болка и недоумение, изписани по лицата им, но и с гняв заради тази нова атака срещу групата им.

Шарън веднага се зае за работа. В следващите часове тя се помъчи да събере колкото е възможно повече впечатления и мнения за провокацията.

Съобщението за пожара било подадено към един часа, но първите пожарникари пристигнали едва в 1,25 ч.

Ивенджалийн разказваше с плач, че обсъждали положението в организацията с няколко приятели, когато избухнал огънят. Приличало на експлозия. Внезапно започнало да гори отвсякъде. Тя и неколцина

други успели да се спасят, само защото седели близо до изхода. Какво е станало с останалите, Ивенджалийн не можеше да каже в момента. Според нея в залата е имало около двадесет члена на инициативата.

Шарън предостави на Ивенджалийн грижата за хората и се отправи да търси шерифа Кейн, чиято кола се намираше в близост до клуба. Разчиташе да узнае от него нещо за съдбата на приятелите си, но Кейн го нямаше нито при неговите служители, които разпръскваха дошлите да гледат, нито при пожарникарите, които вече се готвеха да се оттеглят. При огнището на пожара щеше да остане само едно отделение, за да наблюдава купчината тлеещи въглени, които някога са били клуб.

Във въздуха се носеше миризмата на изгоряло дърво и разтопена пластмаса — толкова гъста и остра, че предизвикваше прилошаване. Наоколо се вихреха сажди, падаха върху зяпачите и покриваха земята със сив, мазен слой.

Шарън се присъедини към групата репортери, които междувременно бяха побързали да пристигнат от околните селища.

Те се отправиха заедно към началника на пожарникарите, за да научат от него подробности относно причината за пожара и съдбата на членовете на Гражданската инициатива.

Хари Бъртън умееше да се оправя не само с бедствени ситуации. Компетентно и ясно описа станалото, а в това време от очите и ушите му не се изплъзваше нищо от онова, което вършеха хората му. В занаята си беше стара кримка — зад гърба си имаше близо 20 години служба. Години, през които бе претръпнал пред ужаса, но от школувания му поглед не убягваше никакъв детайл. След пенсионирането имаше намерение да кандидатства за нещо лице в едно застрахователно дружество, тъй като, бог му е свидетел, можеше при всеки един случай да открие умишленото подпалване сред хилядите по естествени причини. А това тук беше крайно неумело маскирано.

— Експлозивите са били поставени на различни места в сградата и са задействани, според мен, дистанционно — обясни Бъртън, но предпазливо изказа мнението си, за да не се намесва в компетенциите на вещите лица, които тъкмо пристигаха. — Това обаче първо трябва да бъде точно проучено, в момента нещата все още се изясняват.

— Но вие предполагате, че става дума за палеж, нали? — настоя един журналист от „Трибунал“.

Бъртън сви рамене и започна да отговаря на втория въпрос.

— За съжаление има три жертви. В момента на избухването на пожара са били вероятно в заседателната зала и поради гъстия дим не са могли да открият изхода. Останалите са успели в по-голямата си част сами да се спасят. Двама мъже бяха открити от моите хора леко ранени. Те се намират вече в болницата „Сейнт Патрик“ за оказване на първа помощ.

— Имената на загиналите? — извика друг репортер.

Бъртън направи неясен жест.

— Не са ми известни. Трябва да се обърнете към шерифа Кейн.

Шарън беше чула достатъчно. Професионално ѝ се бе налагало често да попада на местопроизшествия, беше видяла страшни неща, но този път бе засегната лично. Тук бяха загинали и бяха ранени нейни приятели, и то, защото бяха попаднали по следите на политически машинации, защото бяха искали в града им да има ред и справедливост.

Такава силна вълна от омраза заля Шарън, че ѝ стана лошо. Трима души, обладани от алчност и жажда за власт, хич не ги бе еня за радостите и болките на хиляди човешки съдби. Те дори убиваха, за да постигнат целта си. И всичко това под маската на социална загриженост.

Отвратително!

Шарън се олюля и сграбчи конвулсивно дръжката на чантата си, сякаш би могла да се задържи о нея.

Това, което ѝ причиняваше допълнителна болка извън катастрофата, засегнала инициативата, беше обстоятелството, че Николас Дъръм се числеше към триото от убийци. Допреди няколко часа се бе надявала, че сърцето му не е още съвсем закоравяло и разядено от корупция, но трябваше да се увери, че той беше може би най-опасният от тройката. Едва сега Шарън проумя пълния смисъл на думите му:

„Мога да те пазя, но не мога да направя нищо за твоите приятели.“

Шарън се качи в колата си, но не запали веднага. Вместо това се смъкна на седалката и облегна глава назад.

Внезапно прозря целия ход на събитието.

Атентатът срещу клуба беше заплануван отдавна. Николас искаше обаче да доизпипа подлия си замисъл, като повика Шарън при себе си и се възползва от слабостта ѝ. Сметките му са били тя да остане при него до сутринта, след което по-късно би могъл навсякъде да обяснява, че един от лидерите на Гражданската инициатива си е карал кефа с него, докато съратниците му са изгаряли. Така щеше да унищожи доброто име на Шарън в града и никой повече не би ѝ обръщал внимание.

Стигнала дотук в своите разсъждения, Шарън изстена високо.

Планът на Николас не беше успял напълно, но обстоятелството, че му се беше отдала, че беше повярвала на лъжите му, беше достатъчно срамно и болезнено. Толкова срамно, че на Шарън отново ѝ прилоша.

Тя с мъка се пребори с това усещане и се наведе, за да включи двигателя.

В същия миг вратата на колата рязко се отвори...

— Шарън, ти си жива! Страшно се боях, че няма да те открия.

Преди да успее да реагира, Шарън се озова в прегръдката на Николас. Той направо я извлече от колата и така силно я притисна към, себе си, че тя остана без дъх.

Мина време, преди да успее да разбере кой беше върхлетял така върху нея. Николас сякаш бе загубил разсъдъка си някъде по пътя между дома си и местопроизшествието. Обърканите думи, импулсивните целувки, нервното му поведение бяха непонятни за Шарън. Предизвикаха у нея и гняв, и страх. Тя почна енергично да се съпротивлява на странните му действия.

Те бяха върхът на нахалството му! Първо инсценира с „чистичките“ си приятели подпалването на клуба, което взе три човешки жертви, а сега се преструва на загрижен. Може би, би се радвал, ако и тя беше загинала.

Толкова по-зле за него!

Николас я отдалечи леко от себе си, забелязвайки неприкрития ѝ гняв. В очите му трептяха отблясъците на различни чувства, но лицето му изразяваше овладяно напрежение.

— Камериерът ми ме събуди към два и половина, за да ми съобщи за пожара — каза той с привидно спокоен глас. — Бях сигурен, че и ти ще вземеш участие в събранието и много се разтревожих.

След това фасадата на фалшивото му спокойствие рухва отново и Николас така рязко привлече Шарън в обятията си, че тя загуби равновесие от изненада и бе принудена да се улови за пуловера му, за да не падне.

Притиснала лице към пухкавата материя, тя дочуваше гласа му над себе си леко приглушен, докато неговото треперене бавно се пренасяше и върху нея.

Беше готова да се прокълне, че въпреки всичко така бурно реагира на появата му.

— О, Шарън, Шарън! Чудесно е, че си тук, че мога да те прегърна, че нищо не ти се е случило!...

Николас отново я отдалечи от себе си и я погледна изпитателно.

— Каж ми, че не си пострадала! — умоляваше я угрижено.

Шарън отбягна погледа на кафявите очи, който предизвикваше чувство на несигурност у нея.

— Не, не, добре съм — каза тя припряно и се откъсна от прегръдката, въпреки че Николас не искаше да я пусне.

Беше необходимо да създаде пространствена дистанция помежду им — достатъчно голяма, за да не може да я достига излъчването на Николас.

Шарън се облегна на колата и скръсти ръце пред гърдите си — по-символична бариера, която да спре поривите му.

Той правилно изтълкува този жест.

— Какво ти е? Сърдиш ли ми се? — попита объркано.

Шарън въздъхна.

— Да — тя кимна за потвърждение на думите и чувствата си. — Не мога да повярвам на ролята, която играеш сега. Та ти си знаел, че ще подпалят клуба ни тази нощ.

Слисването, което се изписа върху лицето на Николас, беше толкова искрено, че Шарън за момент беше склонна да му повярва, но после гневът и омразата отново взеха връх в душата ѝ.

— Не си прави труда, Николас! — гласът на Шарън беше леденостуден и само лекото му трептене я издаваше колко много страда в действителност. — Сега вече знам какъв си ти наистина. Не можеш да ме заблудиш. Каквато и маска да си слагаш, аз винаги ще виждам образа на Каин зад нея и никакъв грим няма да го скрие. Поне от тази нощ нататък. Защото тази нощ ти стана убиец, Николас Дъръм. Нека бог ти прости, аз не мога.

Шарън се обърна и понечи да се качи отново в колата си, но Николас я задържа. Той я хвана така внезапно и болезнено силно за ръката, че тя едва не изкрещя от болка, но успя да сподави вика си. Не искаше да му създава чувство на удовлетворение, показвайки слабост. Не искаше да трепери пред него като останалите жители на Мървин.

— Имам право да узная в какво ме укрепваш! — произнесе Никодас ядосано.

От гласа му беше изчезнала всякаква нежност.

— Добре — Шарън с усилие се стараеше да запази спокойствие. — Палез и убийство на трима души, които се бореха за справедливост и ред. Това е обвинението.

Николас я пусна.

— Палез?! — той се засмя.

Шарън не можеше да повярва на ушите си. Николас се смееше. Гневът се надигна у нея като огромна вълна. Преди да се осъзнае и разбере какво прави, тя вече беше замахнала и го бе ударила.

Смехът му замря. Николас стоеше, гледаше Шарън, сякаш я вижда за пръв път, докато бузата му бавно, но видимо подпухваше.

„Сега ще ми извие врата! — стрелна се в главата на Шарън. — Ще ме убие и ще го обяви за нещастен случай — защита при самоотбрана или нещо от този род. После ще се измъкне. Шерифът Кейн ще е на негова страна, тъй като и той е затънал до шия. О, проклет, гаден Мървин!“

Но Николас не посегна. Той отправи на Шарън само къс, гневен поглед и се обърна. Отдалечи се така стремително, че на няколко пъти се спъна.

Изглеждаше толкова комично, че Шарън едва сдържа смеха си. В последния момент тя се опомни и бързо се качи в колата си.

Все едно какво се беше случило — дори да се давеше, дори да се задушаваше от погнуса, Шарън бе длъжна да продължи нататък. Не

можеше, нямаше право да спира. Преди всичко трябваше да се пази от чувствата си, защото те само можеха да ѝ попречат, а и да станат опасни. Беше наистина опасно и глупаво да се осланя на тях, да отстъпва или да се оставя да я водят за носа като влюбено девойче.

Шарън включи мотора и тръгна. В редакцията навярно вече се бяха събрали всички и бе крайно време да предаде на Пит Марктън репортажа си от пожара. Може би щеше да ѝ бъде последният...

Въздухът в заседателната зала „Таунбридж“ на Мървин беше невероятно тежък.

Причината не беше само във времето или в дима от огромното количество цигари, който се кълбеше под тавана. Не, този въздух, атмосферата на напрежение и жаждата за сензации се дължеше на почти седемстотинте души, които, нервно въртейки се на местата си, изчакваха речта на Шарън, която щеше да последва след доклада на кмета.

Обаче всички останаха изненадани в очакванията си за словесни атаки, основани на доказателства.

Шарън представи само формално две молби и заяви сухо, че редица документи са изпратени до главната Държавна канцелария в Далас. Какво означаваше този намек, какъв заряд динамит съдържаше той, подозираха само малцина. Това, което обаче направи впечатление на всички, беше преbledнялото лице на дебелия Макс Харлоу и аленочервената физиономия на Кейн, който невъздържано напусна залата.

Скромно като ученичка, свела глава, Шарън отново седна на стола си, докато наоколо се възцари изумено мълчание. Нямаше какво повече да добави към своите обяснения. Всичко, каквото предстоеше да се случи, щеше да дойде от Далас — работата на Шарън бе приключена.

Тя вдигна глава и срещна погледа на Николас със спокойно упорство. Очите му я гледаха изпитателно, сякаш искаше да разбере дали е доволна от проучванията си.

Всичко това трая само миг, после Николас беше този, който сведе глава и се задълбочи в документите на масата пред себе си.

Странно, но Шарън не изпита в този момент очакваното чувство на триумф, злорадство или дори само на дълбоко задоволство. Напротив — само меланхолия завладя душата ѝ. Меланхолия и скръб за жертвите, които не бяха дочакали края на тази борба.

Внезапно Шарън се усети не на място тук, в тази зала, чиито стени бяха чували хиляди лъжи.

Тя стана, събра нещата си и напусна подиума, без да обръща внимание на изненаданите погледи на съратниците си, които безмълвно проследиха оттеглянето ѝ.

Над Мървин тегнеше сводът на едно ясно звездно небе, когато Шарън излезе от заседателната зала.

Тя спря за момент, за да се полюбува на нощния вятър, който приятно погали лицето ѝ и проникна през тънката ѝ блузка. Това я ободри. Въздухът в залата беше много спарен, а тук навън човек можеше да диша спокойно.

Шарън закрачи бавно към колата си, а в това време мислите ѝ кръжаха около събитията в Мървин. Затова и не чу бързите стъпки след себе си.

Когато се приведе, за да отключи, усети на гърба си една голяма, силна длан. Викът ѝ, последвал това докосване, отекна през широкия площад и застина за миг треперливо между високите улични лампи, преди да отзвучи в далечината.

— Аз съм, Николас... — гласът му беше мек, но въобще не успокои Шарън.

Тя се изтръгна и се завъртя.

— Какво искаш от мен? — произнесе нападателно, все още треперееща от уплаха. — Нищо вече не може да се промени, документите са от една седмица в Далас. Няма нужда нито да ми шепнеш нежности, нито да ме заплашваш. Държавната канцелария има вече думата.

Лампите осветяваха лицето на Николас с бледа, белезникава светлина. Шарън имаше чувството, че скръб кара очите му да потъмнеят, но сигурно беше илюзия. Николас не беше способен на никакви чувства.

Тя отстъпи още една крачка от него и го погледна от безопасно разстояние с искрящи очи.

— Смъртта на моите приятели, палежът, произшествието с Питър Манилоу и задържаните от Лоурънс Милър — всичко това беше абсолютно напразно — гласът ѝ трепереше от сарказъм, докато изброяваше жертвите пред Николас. — Безсмислено, разбираш ли? Ние не бихме могли да променим нещо, когато подехте репресиите си срещу нас.

— Шарън! — прозвуча като вик.

Николас протегна ръка, но Шарън се изплъзна.

— Никога повече не ме докосвай! — изсъска тя. — Не бих могла да го понеса, ще ми стане лошо.

— Но, Шарън, моля те, първо да ме изслушаш! Само веднъж. Дай ми този шанс.

— По-добре не! — звънкият глас долетя до тях някъде отвъд паркинга. Двамата изненадано се обърнаха.

Между редиците коли се промъкваше някаква тъмна фигура. Високи токчета чаткаха по асфалта и след малко Бети Харлоу застана в светлината на уличната лампа.

— Здравей, Ники!

Тя се усмихна злорадо на Николас и после се обърна към Шарън, която я гледаше безмълвно.

— „Бандата на тримата“ мисли, че съм в Денвър, но аз им се изплъзнах — усмивката стана още по-широка, но блясъкът в зелените очи на Бети доби стоманена твърдост.

Шарън се направи, че не вижда протегнатата ръка с яркочервени нокти. Бети Харлоу ѝ се стори изведнъж още по-неприятна, отколкото навремето в Аспен.

— Вие двамата имате сигурно още много неща да си казвате, тъй че ми разрешете да се оттегля — каза сухо и пристъпи към колата си.

С тази последна реплика Шарън искаше да изчезне, но Николас я възпря.

— Не, не ти разрешавам! — в гласа му се долавяше решителност.

Той бързо посегна към ръката на Шарън и я задържа, после се обърна към Бети, която го наблюдаваше с усмивка.

— Ще те помоля да ме почакаш утре в „Лайънсхаус“ — каза ѝ Николас овладяно. — Шарън е права, имаме да обсъдим някои неща,

но те могат да почакаат до утре. Най-напред трябва да поговоря с Шарън.

Бети продължаваше да се усмихва. Не показваше външно дали забележката на Николас я е ядосала. Едва когато заговори, Шарън можа да долови скритата омраза в гласа ѝ.

— Не му вярвайте нито дума — рече Бети и погледна право в сините очи на Шарън, сякаш искаше да я хипнотизира. — Ники лъже още щом си отвори устата. Той е свиня!

— Благодаря за предупреждението — отвърна ѝ Шарън резервирано.

Внезапно изразът на лицето на Бети се промени — по него пробягна сянка на съжаление, но и на искрена симпатия, което я направи в очите на Шарън малко по-човечна.

— Желая ви щастие в този прокълнат град — произнесе тихо Бети, после се обърна и си тръгна.

Високите ѝ токчета се чуваха още известно време да чукат по асфалта, после шумът се изгуби някъде между сградите. Над паркинга отново се възцари тишина.

Николас въздъхна.

Пусна китката на Шарън и се отдалечи няколко крачки.

— Бети е права — процеди той с мъка през зъби. Стоеше пред нея, обърнал ѝ гръб, но Шарън виждаше колко е отчаян, колко му е трудно да продължи да говори. — Винаги съм мислил само за бизнеса и как да увеличи властта си. Заради тези неща промених представите си за морал. Едва при срещата с теб разбрах, че стоя на грешни позиции.

Николас замълча, но тъй като Шарън не помръдваше, той продължи да говори тихо.

— Твоето поведение — да се бориш за неща, които теб лично съвсем не те засягат, но противоречат на чувството ти за справедливост, започна все повече да ми харесва. И колкото по-дълго гледах града с твоите очи, толкова по-отблъскващо взе да ми се струва моето собствено.

Отново настъпи пауза. Шарън се мъчеше да осмисли чутото — би искала да го възприеме като истина, но не можеше да вярва на

Николас.

— След като идва в кабинета ми, аз се изплаших от собствените си чувства — разказваше Николас с дрезгав глас. — Исках Кейн да те извади от играта, но едва бях дал нареждането и страхът от мен самия стана още по-силен. Забраних на Кейн и да предприема каквото и да било срещу някой от групата ви, той обаче игнорира тази забрана. Можех само да изтръгна обещанието му, че ще те остави на спокойствие...

— И си наблюдавал бездейно всички престъпления — допълни Шарън изречението. В гласа ѝ нямаше нито гняв, нито омраза — само безгранично разочарование.

Николас се обърна.

— Ако ти кажа, че не знаех нищо за палежа, ще ми повярваш ли? Шарън поклати глава.

— Но това е истина — добави Николас. — Кейн искал по този начин да заличи всички следи...

— Той остави три трупа — прекъсна го Шарън. — По-опасни свидетели и обвинители изобщо не може да си представи.

Тя превъртя ключа и отвори вратата на колата. Този път Николас не се опита да я задържи. Остана на мястото си, отпуснал ръце — олицетворение на болката. Тази болка събуди съчувствие у Шарън.

— Подадох заявление за напускане в „Мирър“ — каза тя, всъщност само за да не продължава мълчанието да бъде все така убийствено и враждебно. — Задачата ми тук е изпълнена. Нищо повече не ме задържа в този град.

— Ти заминаваш?! — в гласа на Николас се долавяше паника. Той се отказа от позата си на каещ се грешник и се насочи бързо към Шарън. — Не можеш да постъпиш така, трябва да останеш тук!

Шарън въздъхна. Цялата сцена изведнъж почна да я дразни — извикваше усилия от нейна страна.

— Разбира се, че ще го направя — възрази тя нервно. — Искам да се махна оттук, преди да съм счупила главата на Кейн, Харлоу или пък своята.

Николас прилекна до нея. Погледът му прониза тялото на Шарън и го накара да настръхне. Защо сърцето ѝ не беше в състояние да презира този човек, както това правеше разумът ѝ? Когато той заговори, неприятното усещане в стомаха ѝ се усили.

— Шарън, защо не останеш тук и не ми дадеш възможност да ти докажа, че съм се променил? — умоляваше Николас съвсем отчаян.

— Защото спомените тук биха ме поболели — произнесе Шарън. После понечи да запали колата. Ръцете ѝ толкова трепереха, че не успя веднага да улучи контакта на стартера. — Твоето място е тук. Каквото си дробил, това ще сърбаш. Сбогом, Николас!

— Довиждане, Шарън — каза нежно Николас, а после съвсем неочаквано се приведе и я целуна.

Не беше жадна, нито пък пламенна целувка, в която бушува страст, а нещо като плаха милувка, като нежно, съкровено обяснение в любов, в което вече се таеше предчувствието за загуба. Така, както човек би се любувал на разцъфналата роза, преди да я откъсне.

Шарън неволно притвори очи и се отдаде на чувствата, които събуди у нея тази целувка. Времето сякаш спря за стотни от секундата. После Николас се отдръпна и я остави в душевен смут, който я разтърси до най-съкровено кътче на съществото ѝ.

— Желая ти цялото щастие на този свят!... — промълви той тихо, после тръшна вратата.

Шарън трепна. Включи на скорост едва когато тъмнината погълна високата му фигура.

От писмената си маса Шарън имаше прекрасен изглед към сгушеното под дълбокия сняг селце Моунтънспайк с хилядите си грейнали коледни дръвчета, които проблясваха сред настъпващия здрач.

В стаята беше тъмно. Шарън седеше на бюрото си, но нямаше настроение за работа. Мислите ѝ, както всяка вечер напоследък, литваха към далечния Тексас.

Вече втора зима прекарваше в Колорадо. Пъстрите гирлянди от пощенски картички ѝ напомняха за приятелите ѝ в Мървин, които редовно ѝ пишеха.

Бяха се случили много неща, откакто Шарън бе напуснала града.

Шерифът Кейн бе освободен от поста си, кметът Харлоу се беше развел и беше обърнал гръб на града. Всичко това, естествено, не бе станало безшумно, защото назначената от Далас комисия постепенно беше разкрила всички тъмни сделки на двамата градски управници. Все още бяха в ход и някои дела. Питър Манилоу беше отправил обвинение за нанесени телесни повреди, близките на тримата загинали при пожара искаха да видят Кларк на подсъдимата скамейка за убийство, а Ивенджалийн Милър се бореше за пълната реабилитация на сина си, комуто Кларк беше подхвърлил хероин в шкафчето.

Единственият, който без никакви увъртания бе направил пълни самопризнания, беше Дъръм. В хода на процеса се бе проявил като истински светец — прие присъдата си без възражения, като освен това заплати на потърпевшите едно доста щедро обезщетение. Когато съдиите приключиха делото му през есента на следващата година, Николас бе поверил управлението на своята империя на различни членове на ръководството ѝ и беше изчезнал. Никой в Мървин не знаеше къде се намира и дали някога ще се върне.

При мисълта за Николас Шарън усети бодване в сърцето, както винаги когато мислеше за него или чуеше името му.

Понякога се питаше беше ли постъпила правилно, като не му повярва, като не му даде никакъв шанс. Може би наистина се е променил...

Шарън въздъхна. „Свършено!“ Николас не знаеше адреса ѝ, а Шарън пък нямаше и понятие накъде може да го е запратила съдбата.

„Съдба — каквото има да става, ще стане“ — беше казвала често майка ѝ. Жребият беше хвърлен. Шарън трябваше да го приеме, макар че сърцето ѝ се свиваше от копнеж и неосъществена обич.

Тя остави писалката и стана. Бе завалял сняг. Пред прозореца кръжаха бели снежинки и я мамеха с веселия си танц навън.

Добре загърната в палтото си от меча кожа, Шарън закрачи през стигащия до глезените ѝ сняг, натрупал се пред дома ѝ. Купи малката дървена къщичка само преди няколко месеца. Предишният собственик я предупреди, че е твърде отдалечена от града, но на Шарън ѝ допадна тъкмо тази усамотеност. Тук можеше да работи на спокойствие, а прекрасната гледка към селото и планините развихряше фантазията ѝ.

Тя обичаше този дом и това можеше да види всеки, който влезеше в него. В момента той беше празнично украсен. Централно място заемаше една огромна елха с безброй свещички, а обзавеждането му се състоеше от резбовани стари мебели и много палми, с които Шарън особено се гордееше.

Няколко метра зад къщата започваше гората. Шарън се насочи право към нея, но от време на време се извъръщаше назад и поглеждаше към малкото си царство, чиито прозорци сякаш весело и намигваха.

Един дом, едно гнезденце — колко беше хубаво, че има поне това. Шарън въздъхна и пак се обърна към гората...

Уплахата ѝ подейства като удар с юмрук.

За момент Шарън имаше чувството, че ще загуби съзнание, но събра силите си и се втренчи в неясната като сянка фигура, която се отдели от дърветата и се насочи към нея.

— Шарън!

Сърцето ѝ отново подскочи, но вече от радост. Този глас тя би познала сред хиляди.

— Николас!

Беше вече притъмняло — само луната пращаше бледата си светлина към земята и караше снега да проблясва.

Стъпките на Николас проскърцваха в него, докато се, приближаваше и ето че Шарън се намери в прегръдките му.

Един миг — равен на вечност — те се държаха здраво прегърнати и безмълвни. Сякаш не се осмеляваха да мръднат или да произнесат някаква дума.

Най-сетне Николас наруши мълчанието.

— Шарън, момичето ми!

Шарън замря в изненада.

Как я беше нарекъл? Момичето ми? Е, сега щеше да види той!

Тя светкавично се измъкна от прегръдката му, наведе се и преди Николас да разбере, какво става, една снежна топка вече го беше улучила право в лицето.

— Ето ти за „момичето“! — Шарън се засмя и го замери още веднъж със сняг, който обаче този път попадна върху балтона му.

— Сега ще ти дам да се разбереш! — извика Николас престорено ядосан.

След миг се почна весел бой със снежни топки и въздухът заискри от белия сняг.

Изведнъж Николас гребна шепа сняг. С няколко крачки настигна Шарън и порядъчно натри лицето ѝ.

— Предаваш ли се? — попита през смях.

Шарън се измъкна и избяга от него.

— Даже и не мисля! — отвърна тя с грейнали очи. Николас я подгони и двамата залудуваха като малки кученца в снега, докато той най-сетне успя да я хване и се търкулнаха по гръб на земята.

Изведнъж Шарън престана да възприема света. Не усещаше нито снега, нито студа. Чувстваше само единствено важното: близостта на любимия мъж.

Тя разтвори в очакване устни и погледна тъмните очи на Николас, които сега изглеждаха почти черни от възлнение.

Той я целуна с такава всеотдайност и страст, че Шарън пламна цялата.

Тя се притисна със стон към него и разроши гъстата му коса. Но това ѝ се видя недостатъчно и започна да разкопчава копчетата на палтото му.

— Хей, не тук — той се подсмихна. — Мисля, че у теб, вкъщи, ще е малко по-приятно.

Шарън бе изтръгната изведнъж от любовната си еуфория. Тя се засрами и усети, че се изчервява — нещо, което отдавна не ѝ се беше случвало.

— Ами тогава да влизаме вътре! — покани го смутено.

Николас ѝ помогна да се изправи. Ръка за ръка и в добро настроение те се отправиха към дома ѝ.

Къщата ги приветства с уютната си топлина.

Николас се спря в средата на приятно обзаведения хол. Погледът му мина с възхита по украсените прозорци, по зелените клонки и спря накрая върху елхата, чиито свещички озаряваха празнично интериора.

— Харесва ли ти? — попита тихо Шарън.

Николас кимна замислено, после се извърна и я погледна.

— Има ли място и за мен?

В очите му трептеше странен блясък, който тласна Шарън отново в обятията му.

— Място да — прошепна тя. — Но не е като разкошната вила, която имаш в Мървин.

— Продадох я.

Шарън вдигна глава и го погледна изненадано.

— Не притежавам вече нищо — заяви Николас така, сякаш това беше най-обикновеното нещо на света. — При теб идва един беден скитник.

— Нищичко не разбирам вече.

Шарън се освободи от прегръдката му и се отпусна на най-близкия стол. Неочакваната среща с Николас, неговите загадъчни намеци — всичко това ѝ дойде възмущаващо.

— Не би ли могъл да разкажеш подробно какво се е случило и какво си направил? — помоли Шарън отпаднало.

Николас се засмя тихо.

Той отиде при нея и коленичи пред креслото ѝ на килима.

— И така, преди година и половина срещнах едно чудесно момиче и веднага се влюбих в него, макар че малката...

— Да, да, дотолкова историята ми е известна — прекъсна го Шарън нетърпеливо. — Искam да разбера какво стана след процеса.

Николас поклати глава и я погледна укоризнено.

— Ама че си любопитна — но въпреки това продължи да разказва. — След като приключи всичко, продадох акциите си и се преселих в Аспен, за да помисля за себе си, за теб и за по-нататъшния ни живот.

— И това продължи четиринадесет месеца?

— Шарън! — протестира закачливо Николас, размахвайки пръст. — Не, разбира се, че не. Само че не знаех как да дойда при теб. Ти щеше да ми издереш очите, затова предпочетох да ти оставя достатъчно време, докато заздравеят раните ти от Мървин. Беше дяволски мъчително чакане — добави сериозно Николас.

Шарън се наведе напред. Пръстите ѝ нежно погалиха черната коса, която проблясваше от светлината на свещите.

— Сега съм щастлива, че си тук — каза тя тихо.

Николас вдигна глава.

— Е, какво, мога ли да остана?

— Ако не ми се месиш в професията, да — Шарън се засмя щастливо.

Но Николас остана сериозен.

— Възнамерявам да започна нещо ново тук — заяви той тържествено. — Но този път при съвсем други условия. Без подкупи, без рушвети, без компромиси. Малка фирмичка, с няколко служители само, и край. Съгласна ли си?

Шарън го погледна скептично.

— Това ми звучи някак си като предложение за женитба — отбеляза с дяволитост в очите.

— Всичко разбираш — подкачи я Николас и я целуна леко по бузата. — Мисля за деца и куче и...

— И за моята професия — прекъсна го Шарън, този път по-настойчиво.

— Та нали и без това не мога да ти я избия от главата! — Николас се засмя. — Точно както и ти не би могла да ме промениш изцяло. И е най-добре изобщо да не опитваме. Само едно нещо... — той задържа Шарън, която беше готова да се отпусне в прегръдката му, и я погледна настойчиво. — Тук, вкъщи, ще цари мир. Навън можеш да

разнищваш, когото си искаш, дори и търговските ми партньори, но между нас трябва да има разбирателство, иначе...

Николас се запъна.

— Какво иначе? — полюбопитства Шарън.

— Иначе ще видиш какво може да ти се случи — отвърна той с нисък глас.

В сините ѝ очи блеснаха пламъчета.

— Ах, нима? — подразни го тя. — Да видим на кого какво може да му се случи!

Когато обаче го погледна, изгуби всякакво желание да продължава да го дразни. Искаше да го има, с всички произтичащи от това последици.

Тя се премести съвсем близо до него, така че можеше да усеща топлината на тялото му.

Николас я прегърна и гърлото ѝ пресъхна от възнение.

— Хайде, казвай, какви са намеренията ти! — настоя тя с треперещ глас.

— Искам да се любя с теб... — каза го направо без заобикалки.

Шарън вдигна лице към него. В очите ѝ Николас прочете отговора на въпроса си. Устните ѝ го примамваха като зряла вишна.

Когато я целуна, всичко стана точно така, както Шарън бе очаквала.

Търсещите му устни изтриха всяка мисъл за бъдещето у нея. Страстта му я увлече като буен планински поток.

Тя копнееше да го докосне. Даже и най-тънката преграда не биваше да я отделя от него. С трескава бързина се зае да разкопчава копчетата на ризата му.

Николас усети нетърпението ѝ и скочи.

За секунди се освободи от всички досадни дрехи.

Застана пред креслото, за да може Шарън да го разгледа до насита. Погледът ѝ проследяваше всяка извивка на мускулестото му тяло, докато Николас почувства, че му е невъзможно да издържи повече. Той също искаше да усети Шарън, да почувства допира на пръстите ѝ по кожата си.

Николас приклепна отново пред нея и я притегли към себе си.

Пръстите ѝ започнаха бавно да го гаят от гърдите към корема. Той простена от желание...

Колко дълго му бяха липсвали тези нежности. Само Шарън бе в състояние да го накара да изпадне в такова опиянение.

Николас се предостави изцяло на умелите ѝ ръце. Те намираха точно онези места, които при докосване предизвикваха сладостно замайване. Когато пръстите и устните ѝ продължиха пътя си надолу, търсейки доказателство за неговото желание, Николас я възпря.

Искаше да отложи върха, да изпита по-продължителна наслада от играта. Внимателно започна да съблича Шарън.

Под дрехите си тя имаше само миниатюрни бикини и украсен с дантела сутиен, през който прозираха розовите ѝ зърна.

Но дори и тези съблазнителни аксесоари му се сториха излишни.

Шарън вече лежеше съвсем гола. Николас се потопи в благоговейно съзерцание на прекрасното ѝ тяло.

Едва ли имаше в света много жени с такава съвършена фигура.

Той прие Шарън като вълшебен дар, с който го даряваха боговете. Приведе се над нея и с ефирна целувка докосна щръкналите връхчета на гърдите ѝ, готови сякаш да разцъфнат пред погледа му.

От това докосване в ушите на Шарън звъннаха хиляди камбанки. С двете си ръце тя притегли главата му в скута си и Николас веднага се отзова на повика ѝ. Отначало нежно, а после все по-буйно той започна да обсипва тялото ѝ с целувки, докато то започна да се гърчи под него от желание. Реакцията ѝ и настойчивите ѝ докосвания възпламениха страстта му. Ласките му ставаха все по-дръзки.

И двамата вече бяха в състояние на върховна възбуда. Телата им жадуваха осъществяване, огънят трябваше да бъде потушен, преди да ги изпепели...

Шарън обви Николас с крака и тръпнещата ѝ утроба жадно го погълна. Тя започна да направлява ритъма на задъханите им движения, който ги отнасяше към шеметни висоти.

Николас беше опитен любовник и умееше да се настрои изцяло на вълната на партньорката си. Нямахше нищо против Шарън да го води. Напротив, нейната инициатива засилваше желанието му до непоносимост.

Тя не бързаше, опиваше се от присъствието на Николас в себе си, а от гърлото ѝ се изтръгваха звуци, наподобяващи нещо като песен, като някаква прастара песен за живота... Пулсиращите му движения я възпламеняваха.

Стигнала връхната точка на екстаза си, Шарън заби нокти в гърба на Николас. Имаше чувството, че я отнася някакъв буен водовъртеж.

Николас ускори ритъма на тласъците си. Стенеше, удължавайки всеки миг на божествената наслада.

И Шарън пиеше на едри, лакоми глътки любовния нектар, от който изпадаше в блажен транс.

Почти неземното изживяване беше запратило Николас далеч зад границата на реалността. Трябваше му време, за да се върне към нея. Бавно, някак против волята си, той се освободи от прегръдката на Шарън. Сложил глава върху гърдите ѝ, се вслушваше в себе си, замаян от прекрасните усещания на взаимността.

— Обичам те! — промълви Николас.

Пръстите на Шарън си играеха с гъстата му коса. Чуваха се ударите на сърцето ѝ, които вече бяха спокойни и равномерни.

— И аз толкова много те обичам! — прошепна унесено тя. — И мисля, че ще бъда най-лошата, най-невероятната съпруга в цяло Колорадо.

Николас не ѝ остави време за по-нататъшни разсъждения. Целувките му изтриха с огън всяка мисъл от съзнанието ѝ.

Издание:

Ронда Фрийман. Само една нощ с теб

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-065-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.